

ENTER

THE TRIALS OF APOLLO

The Tyrant's Tomb

ทุกเล่มอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ภาคต่อของซีรีส์ 'เพอร์ซีย์ แจ็กสัน' ที่ทุกคนรอคอย

Rick Riordan เขียน

ปัทมวรรณ บุณนมาตร์ แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

The Tyrant's Tomb

สุสานทรราช

ENTER

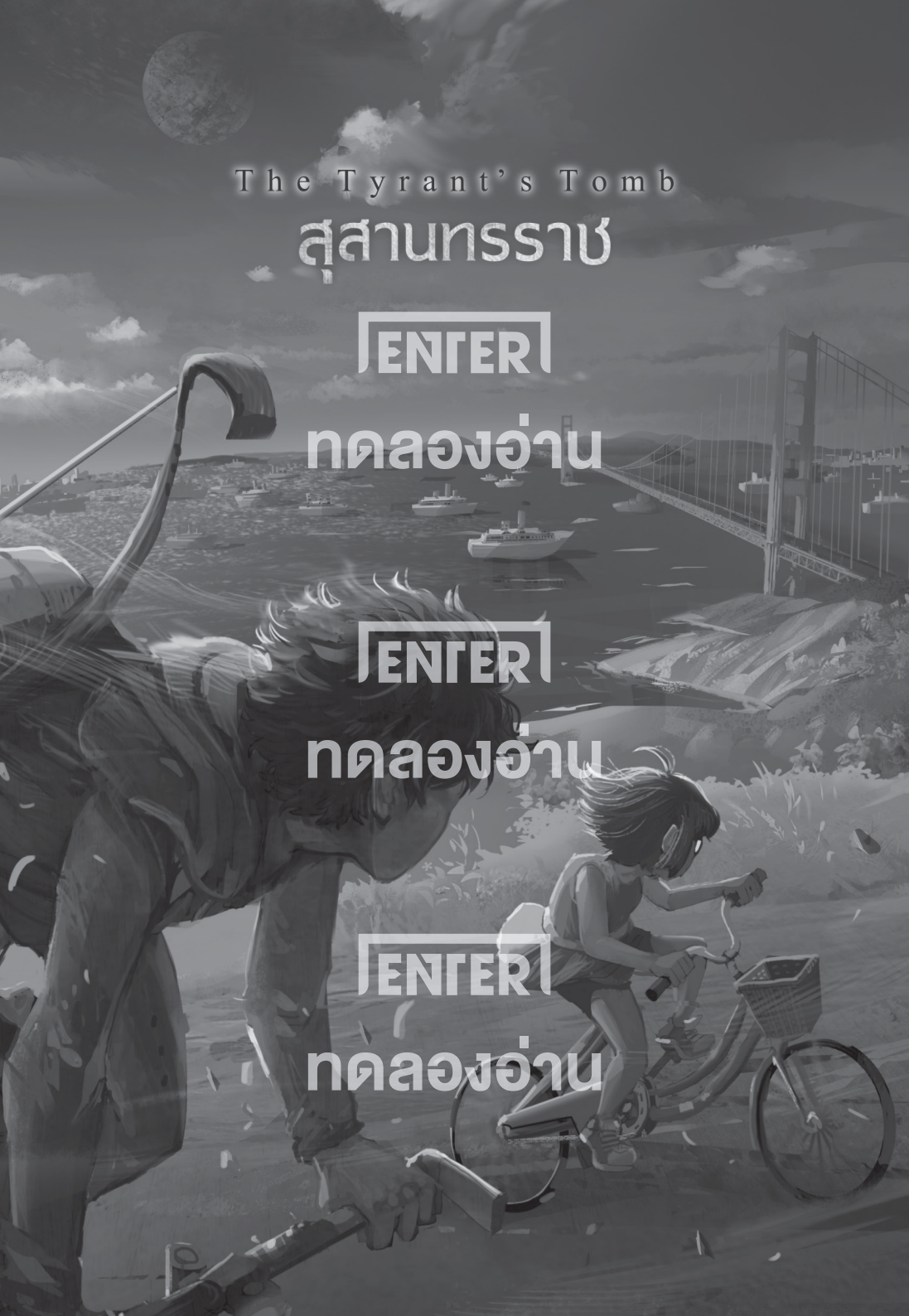
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สุสานตราช

Rick Riordan เขียน ปัทมวรรณ บุณมาตร์ แปล

The Trials of Apollo : The Tyrant's Tomb, by Rick Riordan

Thai edition published in 2020 by Jamsai Publishing Co.,Ltd.

Copyright © 2019 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2670-0

ภาพประกอบ Demon G3

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

หัวใจสายตากคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ที่เรียกว่า 'บททดสอบ' ของอะพอลโลบางทีอาจไม่ใช่การต่อสู้กับจักรพรรดิชั่วร้ายแห่งไทรอัมวิเรต หรือการกอบกู้เทพพยากรณ์ทั้งหลาย แต่เป็นการที่เจ้าตัวอะพอลโลได้เข้าใจลึกซึ้งถึงแก่นวิญญานของการกลายเป็นมนุษย์ เหมือนอย่างที่เราเห็น เกรซหึงคำพูดไว้ให้อะพอลโลว่า 'อย่าลืมว่าการเป็นมนุษย์ให้ความรู้สึกเป็นยังไง' ซึ่งแน่นอนว่าเราไม่มีทางลืมได้หรอก

ในเล่มนี้อะพอลโลกับเม็กก็จะพาผู้อ่านกลับสู่ค่ายจูปีเตอร์เพื่อไปพบกับเหล่าเพื่อนเก่าอย่างแฟรงก์ เฮเซล เรย์นา ไทสัน และเอลล่า ส่วนบอสนั้นยังคงไม่พ้นจักรพรรดิจากไทรอัมวิเรต แต่ก็มี 'บอสลับ' โผล่ออกมาอีกคน นั่นคือกษัตริย์อมตะแห่งโรม! นายแห่งกองทัพผีดิบ! อายุอานามของเขายังเก่าแก่โบราณกว่าไทรอัมวิเรตเสียอีก งานนี้เหล่ามนุษย์กึ่งเทพชาวโรมันต้องเจดศึกสองด้านพร้อมกัน ขณะที่อะพอลโลก็ต้องตามเคลียร์อิทธิทั้งหลายในอดีต ซึ่งหนึ่งในนั้นดันเป็นเทพพยากรณ์ของตัวเองอีกต่างหาก

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทพตำนานและปกรณัมโบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อว่า The Heroes of Olympus นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์ด้วย

จากใจนักแปล

สวัสดีชาวโลก สวัสดีนิวนอร์มอล หวังว่าทุกคนจะสบายดีกันนะคะ

ช่วงนี้อะไรๆ ก็แย่ มองไปทางไหนก็มีแต่สถานการณ์คับขัน อันตราย วุ่นวาย สะบักสะบอมกันไปทั่ว ศัตรูทรราชล้อมเข้ามาทุกทิศ ฝั่งที่พยายามจะปกป้องรักษาอิสรภาพของคนด้วยกันเอาไว้ก็สู้กันแทบไม่ไหว แล้วยังมีตัวอะไรก็ไม่รู้ตีต้นตลบมาจากอดีตเพื่อมาหักหลังกันอีก

เดี๋ยวก...นี่พูดถึงเรื่องในหนังสืออะพอลโลเล่มสี่จริงๆ!

อะพอลโลที่หวังจะไปให้ค่ายจูปีเตอร์ช่วย? หรือไปช่วยค่ายจูปีเตอร์? หรือต้องไปหาคนที่ค่ายจูปีเตอร์และเรียกให้มาช่วย? หรือคนที่ค่ายจูปีเตอร์ต้องให้อะพอลโลช่วย? โอ๊ย งง แต่ยังไงในเล่มนี้ก็จะได้เจอฮีโร่หน้าคุ้นๆ ของทุกคนกลับมาโผล่ให้เห็นเยอะแยะ สู้กันยับตาจนถ้าไม่ตั้งสมาธิๆ เรียกว่าแทบจะตามเนื้อเรื่องไม่ทันเลย คนแปลยัง เอ๊ะ อะไรเยอะแยะนะ ยังไม่หมดอีกเหรอ พอเถอะ เหนื่อยแทนทุกคนแล้ว!

(อดีต) เทพทันใจอะพอลโลจะไหวมั๊ย แม้จะตายรีเปล่า (หา?) ติดตามต่อกันได้เลยค่ะ!

ขอความบันเทิงจงสถิตกับทุกท่านค่ะ

ปัทมวรรณ 'ไอ้ต' บุรณมาตร์

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

ด้วยความระลึกถึงไดแอน มาร์ตินเนซ
ผู้ซึ่งเปลี่ยนชีวิตคนมากมายให้ดีขึ้น

คำพยากรณ์กัมพู

คำเค้นจากความจำ	ถูกจุดย้าอัคคีเผา
เดือนดับลอยเด่นเช้า	เหนื่อยอดเขาปีศาจตาย
จ้าวแห่งการกลายร่าง	ภัยโถมถึงอันตราย
จวบร่างกระจัดจาย	ทั่วทั้งสายไทเบอร์จม

มุงสู่หริดี	เทพสุริย์จรจรัล
ผ่านวงกตสกรรจ์	สู่แดนอรัญร่อนวางวาย
เสาะหาตัวนายจ้าว	แห่งม้าขาวระเรียวัย
ปิดคำดั่งลมหายใจ	อักษรไขว้จันรจจา

นิเวศน์ทิศปัจฉิม	เลสเตอร์หิมจักต้องไป
บุตรดีมิเทอร์ไซรั	ต้องหาไฟแห่งอดีตกาล
เพียงหนึ่งกิบซีแนว	จักรู้แถวและรู้ทาง
ก้าวไปค่อยๆ หยั่ง	ทับริยรังเฝ้าศัตรู

หากลวงลู่สู่สาม	รู้ตลอด
ถึงที่ไทเบอร์รอด	อยู่ได้
เมื่อนั้นอะพอลโล	จึงเริ่ม
ตะตอละลีลาศ	เริ่มใจพัวพันกัน

1

ไม่มีอะไรกิน เบ๊กกินส่วดิขพิ์หมด ลงรกลงศฟไป

ผมจริงจั่งนะว่าเราจะต้องพาร่างอันไร้วิญญาณ
กลับบ้าน

เรื่องนี้เป็นมารยาทพื้นฐานไม่ใช่เหรอ เมื่อวีรชนสละชีพ เราก็ควร
ทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อจะส่งร่างของเขากลับไปให้คนของเขาจัดพิธีศพ
ผมอาจหัวเก่าก็ได้มั้ง (คือผมก็อายุเกินสี่พันปีจริงๆ นะนะ) แต่ผมว่า
การไม่จัดการศพให้มันถูกต้องเป็นเรื่องหยาบคายมาก

อย่างเช่นนายอะคิลลีสช่วงสงครามเมืองทรอยไง หยาบคายสุดๆ
รถศึกของเขาลากศพของเฮคเตอร์แม่ทัพแห่งทรอยวิ่งรอบกำแพงเมือง
ไปตั้งหลายวัน ในที่สุดผมก็โหม่นน้ำใจซุสให้ไปกดดันเจ้าอันธพาลคนนั้น
ให้ส่งร่างของเฮคเตอร์คืนให้พ่อแม่เขาเพื่อจะได้ทำพิธีศพให้เหมาะสม
หน่อย แบบว่าไม่เอาหน้า ช่วยแสดงความเคารพคนที่นายฆ่าไปหน่อยสิ

ต่อมากีศพของโอลิเวอร์ ครัวมเวลล์ คือผมก็ไม่ได้ชอบหมอนั้น
นักหรอก แต่ขอเถอะ ตอนแรกฝั่งอังกฤษก็ฝังศพเขาอย่างสมเกียรติเชียว
แต่แล้วจู่ๆ กลับเปลี่ยนเป็นเกลียดเขาเลยขุดศพขึ้นมา 'ประหาร' แล้ว

หัวของเขาก็หล่นลงมาจากหอกที่เสียบประจานเขาอยู่เป็นสิบปีจนกระทั่งถูกส่งต่อๆ กันไปในหมู่นักสะสมคนแล้วคนเล่าตลอดเวลาเกือบสามร้อยปีอย่างกับว่านั่นเป็นลูกโลกหิมะที่ระลึกแบบที่น่าสยดสยองเป็นบ้า ในที่สุดในปี 1960 ผมก็ไปกระซิบข้างหูผู้มีอิทธิพลว่า พอเหอะ ข้าคือเทพเจ้าอะพอลโลและข้าขอสั่งให้เจ้าเอานั่นไปฝังเสีย เจ้าทำให้ข้าอยากอ้วก

เมื่อเป็นเรื่องของเจสัน เกรซ เพื่อนและน้องชายต่างแม่ของผม ผมไม่ยอมเสี่ยงให้เกิดอะไรขึ้นแน่ๆ ผมจะเป็นคนนำโลงศพของเขากลับไปที่ค่ายจูปีเตอร์ด้วยตัวเองและส่งเขาสู่ชีวิตหลังความตายให้สมเกียรติยศทุกประการ

ปรากฏว่านั่นเป็นการตัดสินใจที่ดีมาก ขนาดที่ว่าโดนฝึกูล่งงานและอะไรต่อมิอะไรแบบนั้นเลยละ

แสงตะวันกำลังจะลับฟ้าย้อมอ่าวซานฟรานซิสโกให้กลายเป็นเหมือนสัมฤทธิ์เหลวตอนที่เครื่องบินส่วนตัวของเราลงจอดที่สนามบินโอ๊คแลนด์ ผมใช้คำว่าเครื่องบินส่วนตัวของเรา แต่ที่จริงทริปพิเศษส่วนตัวนี้เป็นของขวัญก่อนจากที่ได้รับจากไฟเพอร์ แม้ก๊ลิ้นกับคุณพ่อดารานั่งของเธอ (ทุกคนควรมีเพื่อนที่เป็นลูกดารานั่งอย่างน้อยหนึ่งคนนะ)

และที่รอเราอยู่ข้างๆ รันเวย์สนามบินเป็นเซอร์ไพรส์อีกเรื่องซึ่งบ้านแม็กลิ้นคงจัดไว้ให้เรา รถส่งศพสีดำวาวหนึ่งคัน

แม็ก แม็กแคฟฟรีย์กับผมเหยียดแข้งเหยียดขาบนลานยางมะตอยขณะที่พนักงานภาคพื้นดินขนโลงศพที่บรรจุร่างของเจสันออกจากส่วนเก็บสัมภาระใต้เครื่องบินเสนอย่างสงบเสียงย่ม โลงไม้มะฮอกกานี

ขัดมันดูราวกับจะเรืองแสงในแสงยามค่ำเช่นนี้ ที่จับทองเหลืองบนโลงแวววาวทอประกายแดง ผมเกลียดมากที่มันสวยงามขนาดนั้น ความตายไม่ควรเป็นเรื่องสวยงามขนาดนี้เลย

พนักงานแบกโลงขึ้นรถส่งศพก่อนจะชนสัมผัสภาระของเราไปไว้ที่เบาะหลัง พวกเราไม่มีของเยอะหรอก มีแค่เป้ของเม็กกับของผมนคนละใบ คันธนูและกระบอกลูกศรกับอคูเลเล่ สมุดสเก็ตช์สองสามเล่ม กับแบบจำลองกระดาษาแข็งที่เราได้มรดกมาจากเจสัน

ผมเซ็นเอกสารอะไรนิดหน่อย ตอบรับคำแสดงความเสียใจจากนักบินและพนักงานต้อนรับบนเครื่อง แล้วก็จับมือกับสัปเหร่อมารยาทดีคนหนึ่งที่ตั้งกุญแจรถส่งศพให้ผมก่อนที่จะเดินจากไป

ผมมองกุญแจพวกนั้นแล้วก็หันไปมองเม็ก แม็กแคฟฟรีย์ซึ่งกำลังกัณฑ์สวิตช์พีซตัวหนึ่งอยู่บนเครื่องมีขนมเคียวหนีบสีแดงนั้นเตรียมไว้หกกระป๋อง แต่ไม่เหลือแล้วละ เม็กคนเดียวก็จัดการระบบนิเวศของเจ้าปลาสวีเดนจนล่มสลายได้ที่เดียว

"จะให้ฉันเป็นคนขับเหร" ผมถามออกมา "นี่มันรถส่งศพเข้ามาไม่ใช่เหร ค่อนข้างแน่ใจว่าใบอนุญาตขับรถของนิวยอร์กไม่ยอมให้ขับรถแบบนี้ละ"

เม็กยกไหล่ เธอเอาแต่นอนแผ่บนโซฟาของเครื่องเซสนามาตลอดทางที่เราอยู่บนเครื่องบิน ดังนั้นตอนนี้ผมทรงกะลาครอบสี่เข็มของเธอเลยลืบทิดหัว กรอบแว่นทรงตาแมวประดับคริสตัลข้างหนึ่งเผล่ออกมาจากผมจนดูเหมือนหูลามดิสโก้

ส่วนที่เหลือของชุดที่เธอใส่อยู่ก็ดูไม่น่าไว้วางใจพอกัน รองเท้าผ้าใบหุ้มข้อสีแดงสด เลกกิ้งสีเหลืองบางเฉียบ และชุดเดรสสีเขียวยาวคลุมเข่า สดวกที่เธอได้มาจากแม่ของเพอร์ซี๊ แจ็กสัน เวลาพูดว่าสุดรัก ผมตั้งใจ

จะหมายความว่าชุดนั้นผ่านสงครามมาหลายครั้ง โดนซักและปะทุนมาแล้วก็หลายหนจนมันดูเหมือนผ้าบอลูนี่ๆ มากกว่าที่จะเป็นเครื่องแต่งกายชิ้นหนึ่ง ส่วนที่รอบเอวของเม็กล้วนมีของสำคัญที่สุดคาดเอาไว้ เข็มขัดทำสวนที่มีกระเป๋าลายช่อง เพราะบุตรธิดาแห่งดีมิเทอร์ทั้งหลายล้วนไม่เคยออกจากบ้านโดยไม่คาดเข็มขัดแบบนี้มาด้วย

"ฉันไม่มีใบขับขี่" เธอพูด เป็นการตอกย้ำว่าชีวิตของผมกำลังถูกเด็กอายุสิบสองขวบบังเหียนอยู่ "ฉันจอนั่งหน้า"

'จอนั่งหน้า' ดูไม่ใช่คำพูดที่เหมาะสมกับรถส่งศพเท่าไร แต่ไม่ว่ายังไงเม็กลก็เดินก้าวกระโดดไปฝั่งข้างคนขับก่อนที่จะเปิดขึ้นไปนั่ง ผมเลยขึ้นไปนั่งจับพวงมาลัยบ้าง ไม่ช้าเราก็ขับออกมาจากสนามบินและแล่นขึ้นเหนือไปตามถนนสายไอ-880 ด้วยรถโกกาทาหนะสีดำ

เฮ้อ ยานเบย์แอเรีย...ผมเคยมีช่วงเวลาดีๆ ที่นั่นหลายครั้งนะ ที่ราบแอ่งกระทะใหญ่โตผืนนี้เต็มไปด้วยคนและสถานที่ที่น่าสนใจมากมายทีเดียว ผมรักภูเขาสีเขียวแกมทอง ชายฝั่งที่เต็มไปด้วยม่านหมอก สะพานที่โยงโยเป็นเหมือนลูกไม้เรืองแสง และเส้นแบ่งย่านที่ยักซิกแซ็กแทรกกันไปมาอย่างกับคนโดยสารถไต้ดินในช่วงหัวโหม่งเร่งด่วน

สมัยทศวรรษ 1950 ผมเคยเล่นดนตรีกับดิซซี กิลเลสพีที่คลับแจ๊ซบ็อกซ์ติ๊กกลางฟิลมอร์ ช่วงซัมเมอร์ออฟเลิฟ* ผมเรียกเพื่อนๆ มาเล่นดนตรีแจมกันสดๆ ที่โกลเด้นเกตพาร์กกับวงเกรตฟูลเดด (เป็นคนน่ารักกันทั้งกลุ่มเลยนะ แต่จำเป็นต้องมีเพื่อนโซโลยาว

* Summer of Love เป็นงานรวมพลชาวฮิปปี้หรือ 'บุปผาชน' มากกว่าหนึ่งแสนคนในย่านไฮท์-แอสบิวรี เมืองซานฟรานซิสโกช่วงฤดูร้อนของปี 1967 เพื่อดื่มด่ำกับงานศิลปะ ดนตรี และการเดินทางค้นหาจิตวิญญาณ ในขณะเดียวกันก็ประท้วงรัฐบาลและการให้คำกบฏตุนิยมไปด้วย

สิบห้าปีที่นั่นจริงๆ เหนอ) ในช่วงทศวรรษ 1980 ผมก็ขลุกอยู่ที่ไอ้กแลนดกับสแตน เบอร์เรลล์...คนที่ใครๆ รู้จักกันในชื่อเอ็มซี แสมเมอร์...ตอนที่เขาบุกเบิกวงการป๊อปแร็ปขึ้นมา ผมไม่อาจรับความดีความชอบจากดนตรีของสแตนหรอกนะ แต่*ผมเองนี่แหละ*เป็นคนให้คำปรึกษาเรื่องแฟชั่นแก่เขา ไอ้กางเกงขาบานเหมือนร่มชูชีพสีทองนั่นนะโอเคเลย ผมเอง ด้วยความยินดี ไม่ต้องขอบคุณก็ได้นะเหล่าแฟชั่นนิสต้าทั้งหลาย

พื้นที่ส่วนใหญ่ในเบย์แอเรียทำให้คิดถึงความทรงจำที่ดี แต่ยิ่งขับไปเรื่อยๆ ผมก็อดไม่ได้ที่จะเลี้ยวไปมองทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ...ทางที่จะไปมารินเคาน์ตี้และยอดเขาทามัลเพียส์ทะเลมีน พวกเราเหล่าเทพทุกคนรู้จักที่นั่นในนามของเซาท์ริส ชุมกำลังของเหล่าไททัน แม้ศัตรูคู่อาฆาตแต่โบราณของพวกเราจะถูกไล่ลงจากเขาไปแล้ว และแม้วังของพวกเขาก็ถูกทำลายพังยับเยินไปแค่ไหน ผมก็ยังสัมผัสแรงดึงดูดชั่วร้ายจากตรงนั้นได้ราวกับแม่เหล็กที่พยายามดูดธาตุเหล็กจากเส้นเลือดที่ตอนนี้มีแต่เลือดมนุษย์ของผม

ผมพยายามลบความรู้สึกนั้นจากใจให้ไวที่สุดเท่าที่จะทำได้ เรามีปัญหาอื่นต้องจัดการ อีกอย่างเรากำลังจะไปค่ายจูปีเตอร์ เขตพื้นที่เป็นมิตรที่ปากน้ำของอ่าว ผมมีแม่ก็คอยช่วย ผมขับรถส่งศพอยู่ จะมีอะไรผิดพลาดไปได้ละ

ทางหลวงนิมิตซ์ดเคี้ยวไปตามที่ราบฮิสต์เบย์ ผ่านโกดังและย่านท่าเรือ ผ่านห้างข้างทางกับบังกะโลโทรมๆ ที่เรียงรายแถวแล้วแถวเล่า ด้านขวาของเราคือย่านใจกลางไอ้กแลนด กลุ่มตึกสูงเล็กๆ ประจันหน้ากับซานฟรานซิสโกเพื่อนบ้านที่อยู่อีกฝั่งของอ่าวที่แจ่มกว่า ราวกับอยากจะประกาศว่า*เราคือไอ้กแลนด!* เราก็มืดตัวตุนะ!

เม็กปรับเก้าอี้เอนและยกเท้าที่สวมผ้าใบหุ้มข้อสีแดงขึ้นมาพาดบนแผงคอนโซลหน้ารถก่อนจะเปิดหน้าต่าง

"ฉันชอบที่นี่แฮะ" เธอตัดสินใจแล้ว

"เราเพิ่งมาถึง" ผมตอบ "เธอชอบอะไรล่ะ โกดังร้าง? หรือไอ้ป้ายร้านซิกเก้นเอ็นวาฟเฟิลของโบ"

"ชอบธรรมชาติ"

"คอนกรีตนับเป็นของธรรมชาติด้วยหรอ"

"ที่นี่มีต้นไม้ด้วยอะ พืชออกดอก มีความชุ่มชื้นในอากาศ ต้นยูคาลิปตัสก็หอมดี ไม่เหมือน..."

เธอไม่จำเป็นต้องพูดให้จบประโยค เราใช้เวลาในแคลิฟอร์เนียตอนใต้ไปกับการเผชิญอากาศร้อนจนแทบไหม้ ความแห้งแล้งสุดขีดและไฟป่าที่ลุกลามร้ายกาจ ทั้งหมดนั้นเป็นฝีมือของวงกตเพลิงที่ควบคุมโดยคาลิกูลากับমেদেয় নংমেদেয়เพื่อนซี้คลั่งการแก้แค้นของเขายานเบย์แอเรียไม่ต้องเจอกับปัญหาอะไรแบบนั้นเลย อย่างน้อยก็ในตอนนี้นะ

เราฆ่าমেদেয়ไปแล้ว เราดับไฟในวงกตเพลิงไปแล้ว เราปลดปล่อยชีบิลแห่งเอรีเรียได้ และช่วยให้ทั้งมนุษย์และภูตธรรมชาติซึ่งกำลังเหี่ยวเฉาตายในแคลิฟอร์เนียได้ฟื้นภัย

แต่คาลิกูลายังมีชีวิตอยู่โดยไม่ต้องสงสัย เขากับจักรพรรดิคนอื่นๆ ในไทโรว์มวิเรตยังตั้งใจจะเข้าควบคุมวิธีการพยากรณ์ทุกสิ่งอย่างเข้าครอบครองโลก รวมทั้งอยากปั้นอนาคตให้กลายเป็นตามภาพแสนชาติสตร์ของตัวเอง ในขณะที่เราพูดกันอยู่นี้ หมูเรียวฮอร์ดหุสซุชัวของคาลิกูลากำลังมุ่งหน้าข้ามอ่าวซานฟรานซิสโกไปโจมตีค่ายจูปีเตอร์ ผมไม่อยากจะนึกเลยว่าจักรพรรดิคนนั้นจะสร้างความเสียหายระดับ

นรกแค่นั้นกับไอ้กแลนดและร้านซิกเก้นเอ็นวอฟเฟิลของโบ

และต่อให้เราสามารถเอาชนะไทรอัมวิเรตได้ก็ยังไม่เหลือเคลพิเทพพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งอยู่ในความควบคุมของไพธอน คู่ปรับเก่าของผม ผมจะเอาชนะเขาด้วยร่างปัจจุบันที่เป็นเจ้าเด็กป้อแป้อายุสิบหกปีได้ยังไงก็ยังไม่รู้เลย

แต่นอกจากเรื่องพวกนั้นทุกอย่างก็เรียบร้อยดี ต้นยูคาลิปตัสหอมดีนะ

รถบนถนนเริ่มชะลอที่ทางแยกไอ-580 ปรากฏว่าคนที่ขับรถในแคลิฟอร์เนียเขาไม่ทำตามธรรมเนียมทั่วไปที่จะเกรงใจและหลีกเลี่ยงให้รถส่งศพไปก่อน พวกเขาคงคิดมั้งว่าอย่างน้อยคนบนรถก็ตายไปแล้วหนึ่งคน เราเลยไม่ต้องรีบร้อนอะไร

เม็กเล่นกับปุ่มกดข้างหน้าต่าง เปิดแล้วก็ปิดกระจกไปเรื่อย *หวิว หวิว หวิว*

"นายรู้ทางไปค่ายจูปีเตอร์ไหม๊ยะ" เธอถาม

"ແงสิ"

"เพราะตอนค่ายฮาล์ฟบลัดนายก็พูดงั้น"

"ยังงี้ก็ไปถึงที่ได้ละกัน! ถึงจะช้าหน่อยก็เหอะ"

"ไปถึงแบบหนาวเหน็บและเกือบตาย"

"ฟังนะ ทางเข้าค่ายอยู่ตรงนั้นเอง" ผมยกมือขึ้นโบกกว้างๆ ไปแถบเนินเขาไอ้กแลนด "มีทางเข้าลับอยู่ในอุโมงค์คัลดีคอตต์หรืออะไรทำนองนั้น"

"หรืออะไรทำนองนั้น?"

"เอ่อ ก็ฉันไม่เคยขับรถไปที่ค่ายจูปีเตอร์" ผมยอมรับ "ปกติฉันใช้วิธีเหาะลงมาจากสวรรค์ในราชรถตะวันตกันงาม แต่ฉันรู้ว่าอุโมงค์

คัลดีคอตต์เป็นทางเข้าหลัก เผลอๆ จะมีป้ายด้วยซ้ำ เผลอๆ อาจมี
แผนที่เขียนว่าทางสำหรับมนุษย์กึ่งเทพเท่านั้น"

เมื่อก่อนผมลอดแว่น "นายนี้เป็นเทพที่โง่สุดโง่สุด" เธอกด
ปิดกระจกด้วยเสียง วี๊ ฟุบ! เสียงที่ทำให้ผมนึกถึงไบเมดิกโยตินขึ้นมา
จนแอบหัวเราะ

เราเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือเข้าทางหลวงไฮเวย์
สาย 24 ยิ่งเข้าใกล้เทือกเขารกก็ติดน้อยลง ทางยกระดับนั้นแล่นผ่าน
ย่านที่มีถนนคดเคี้ยวซึ่งมีต้นสนสูงปลูกรายสองข้าง บ้านตึกปูนสีขาว
เรียงรายตามเนินเขาหญ้า

ในที่สุดก็เห็นป้ายข้างทางที่บอกว่า 'ทางเข้าอุโมงค์คัลดีคอตต์ 3 กม.'
ป้ายนั้นน่าจะช่วยให้ผมสบายใจขึ้น อีกไม่ช้าเราจะผ่านพรมแดน
ค่ายจูปิเตอร์เข้าไปในหุบเขาที่ซ่อนตัวอยู่ในมนตรบังตาซึ่งมีการรักษา
ความปลอดภัยเข้มงวด ที่ซึ่งเหล่าทหารลิเจียนแนร์ทั้งหมดจะช่วย
ปกป้องผมจากสิ่งที่ผมกลัว อย่างน้อยก็ช่วยได้สักกระยะหนึ่ง

ในเมื่อเป็นแบบนี้ ทำไมผมจึงต้องรู้สึกเสียส้นหลังอย่างกับ
มีหนอนทะเลไต่ยั่วเย้าไปหมดด้วยนะ

มีอะไรสักอย่างไม่ชอบมาพากล ผมเพิ่งเข้าใจว่าความอึดอัดใจ
ที่รู้สึกมาตั้งแต่ตอนที่เครื่องบินลงจอดนั้นไม่ได้เป็นเพราะภัยคุกคาม
จากที่ไกลๆ ของคาลิคุลา หรือฐานทัพเก่าของพวกเขาที่โหดเหี้ยมที่เขามัลเพียส์
แต่เป็นภัยที่จวนตัวกว่านั้น...ประสงคร้ายจริงจัง และเข้าใกล้พวกเรา
เข้ามาทุกที

ผมเหลือบมองกระจกมองหลัง มองผ่านม่านบางๆ ที่รูดปิด
กระจกหลังไว้นั้นผมก็เห็นแตรรถที่วิ่งอยู่บนถนน แต่จากเงาที่สะท้อน
บนฝาโลงศพวาวซึ่งบรรจุร่างของเจสันผมกลับเห็นความเคลื่อนไหว

จากร่างดำมืดที่อยู่ด้านนอก...เหมือนมีวัตถุขนาดเท่าร่างมนุษย์พุ่ง
บินผ่านรถส่งศพของเราไป

"เอ่อ เม็ก" ผมพยายามคุมเสียงให้เป็นปกติ "เห็นอะไรผิดปกติ
ตามหลังเรามามั้ย"

"ผิดปกติยังไงล่ะ"

'ตบ'

รถส่งศพเขวบราวกับว่าถูกผูกไว้ท้ายรถบรรทุกเศษเหล็ก รอยเท้า
สองรอยปรากฏขึ้นบนเพดานรถที่บุผ้าเอาไว้

"มีตัวอะไรไม่รู้โคตรขึ้นมานบนหลังคารถ" เม็กสรุป

"ขอบคุณมาก เซอร์ล็อก แม็กแคฟฟรี! ช่วยเอามันลงไปหน่อย
ได้มั้ยล่ะ"

"ฉันเนี่ยนะ จะทำได้ยังไง"

นั่นเป็นคำถามที่สมเหตุสมผลจนน่ารำคาญ เม็กสามารถเสกแหวน
ที่นิ้วกลางทั้งสองข้างให้กลายเป็นดาบทองแสนร้ายกาจได้ แต่ถ้าเธอ
เรียกดาบมาในระยะประชิดแบบเวลาอยู่ภายในรถส่งศพ เธอจะ...1)
ไม่มีที่พอที่จะแกว่งดาบ และ 2) สุดท้ายอาจแทงผมและ/หรือแทง
ตัวเองเข้าไปเลย

'กึก กึก'

รอยเท้ายิ่งลึกขึ้นตอนที่เจ้าสิ่งซึ่งอยู่บนหลังคารถทรงตัวเหมือน
นักไต่คั่นที่กำลังพยายามทรงตัวบนกระดาน น้ำหนักของมันต้องมาก
ทีเดียวถึงได้ทำจนหลังคาเหล็กยุบได้

ผมรู้สึกว่ามีเสียงครางหึงผุดขึ้นมาในคอ มือที่จับพวงมาลัย
เริ่มสั่น ใจโหยหาคันธนูและกระบอกระเบิดที่วางอยู่เบาะหลัง แต่ผมก็คง
ใช้มันไม่ได้ ผมถือคติ 'ซัปไม่ยิง' การซัปรถระหว่างยิงอาวุธวิธิดัง

เป็นสิ่งที่ห้ามทำตามเลยนะเด็กๆ

"เธอน่าจะเปิดกระจก" ผมบอกเม็ก "ชะงักออกไปแล้วบอกให้มันไปให้พ้นซะ"

"อืม ไม่เอา" (เทพเอ๊ย เด็กนี่ดีจริงๆ) "นายนั้นแหละลองขับส่ายให้มันกระเด็นไปดีมะ"

ก่อนที่ผมจะทันได้อธิบายว่านั่นเป็นความคิดที่ไม่ควรทำเลย ระหว่างขับรถบนทางหลวงด้วยความเร็วห้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมง ผมก็ได้ยินเสียงเหมือนใครเปิดกระป๋องอะลูมิเนียม เสียงฟู้ดคมๆ ในยามที่ลมพัดผ่านโลหะ ขาข้างหนึ่งเจาะเพดานรถลงมาได้แล้ว เล็บแหลมขนาดเท่าปากดอกสว่าน จากนั้นเราก็จะเอนไปอีกนิ้ว แล้วก็อีกนิ้ว จนสุดท้ายผ้าบุเพดานรถก็มีอะไรแหลมๆ ขาวๆ เจาะลงมาสิบล่าง... เป็นจำนวนที่เข้ากับมือใหญ่มากๆ สองมือพอดี

"เม็ก!" ผมร้องเสียงหลง "เธอช่วย..."

ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคิดจะจบประโยคนั้นยังงัย *คุ้มครองฉันด้วย? มาไ้ตัวฉันหน่อย? ดูที่เบาะหลังให้ทีว่าฉันมีกางเกงในสำรองรีเปล่า?*

แต่ผมถูกขัดจังหวะอย่างหยาบคายเมื่อเจ้าสัตว์ประหลาดตนนั้นกระชากหลังคารถเราออกอย่างกับว่าเราเป็นของขวัญปีใหม่ที่มันเพิ่งได้มา

เจ้าตัวที่กำลังจ้องผ่านช่องขาดแควกลงมานั้นเป็นตัวประหลาดรูปร่างอย่างมนุษย์ที่ดูเหมือนผีดิบเหี่ยวๆ หนังสือดำน้ำเงินของมันวาววามเหมือนผิวแมลงวัน ตาของมันเป็นลูกกลมๆ สีขาวขุ่นๆ เขียวโง้ง มีน้ำลายไหลเยิ้ม ที่บนกายมีผ้าเตี่ยวทำจากขนนกสีดำมันแผลลิบ แถมกลืนที่ออกมาจากร่างของมันก็เน่าบาดจุกยิ่งกว่าถึงขะที่ไหน... อันนี้ต้องเชื่อนะ ผมตกถึงขะมาหลายรอบละ

"อาหาร!" มันกูร็องออกมา

"ซ่ามัน!" ผมตะโกนบอกเม็ก

"หักหลบ!" เธอตะโกนกลับ

หนึ่งในเรื่องที่น่ารำคาญมากขณะโดนลงโทษให้มาอยู่ในร่างมนุษย์
สุดอ่อนด้อยนี้ก็คือ...ผมเป็นทาสรับใช้ของเม็ก แม็กแคฟฟรีย์ ผมจำเป็นต้อง
ทำตามคำสั่งโดยตรงของเธอทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเมื่อเธอ
ตะโกนว่า 'หักหลบ' ผมจึงหมุนพวงมาลัยไปทางขวาอย่างแรง รถส่งศพ
เลี้ยวได้อย่างงดงาม มันทริฟต์ผ่านถนนไปสามเลน พุ่งตรงเข้าไปหา
ราวกันถนน แล้วก็ดำดิ่งลงไปในหุบเขาเบื้องล่างเลยทันที

2

พวก แบบนี้ไม่สวย

พวกพ'ยามจะกินพวกฉัน

นั่นเพื่อนตายฉัน พวก

ผมชอบรถบินได้นะ แต่ผมชอบเฉพาะรถที่ทำมาสำหรับ
บินได้อยู่แล้ว

ขณะที่รถส่งศพพุ่งอย่างรวดเร็วจนแรงโน้มถ่วงเป็นศูนย์ ผมก็มีเวลา
หลายไมโครวินาทีที่จะชื่นชมทิวทัศน์ด้านล่าง...ทะเลสาบเล็กๆ สวยงาม
ที่รายล้อมด้วยต้นยูคาลิปตัส ทางเดินชมป่า ยังมีหาดเล็กๆ บนชายฝั่ง
ไกลๆ ซึ่งมีกลุ่มคนที่มาปิกนิกยามเย็นนั่งเล่นสบายใจอยู่บนผ้าปูนั่ง

โห ดีเนอะ ส่วนเล็กๆ ในหัวของผมคิด อย่างน้อยก็อาจจะได้
ตกลงไปในน้ำ

แล้วเราก็ตกลงไปจริงๆ แต่ไม่ได้ตกลงไปในทะเลสาบ ตกไป
ทางแนวต้นไม้ต่างหาก

เสียงสูงปริ๊ดราวกับลูซาลิโน ปาวารอตตีกำลังร้องโน้ต 'ซี' ในคีย์
เสียงสูงที่สุดจากโอเปร่าดอน จิโอวานนีหลุดออกมาจากปากของผม
มือของผมจับพวงมาลัยแน่นเหมือนติดกาบเอาไว้

ขณะที่พวกเราจมลงไปสู่ป่ายูคาลิปตัส เจ้าผีภูตตนนั้นก็หายไป

จากหลังคารถ เกือบจะเหมือนกับว่ากิ่งไม้ตั้งใจฟาดจนมันกระเด็นไป แล้วกิ่งไม้กิ่งอื่นๆ ก็โค้งมารับรดส่งศพ ช่วยให้เราชะลอความเร็วตอนที่ตกลงมา พาเราร่วงผ่านกิ่งไม้ที่ส่งกลิ่นเหมือนยาแก้ไอกิ่งแล้วกิ่งเล่า จนกระทั่งลื้อทั้งสี่ตกลงมาถึงพื้นโดยไม่คว่ำ แต่มีเสียงตบดังลั่น แม้จะสายเกินไป แต่ถุงลมนิรภัยก็ทำงานและอัดหน้าของผมจนหัวไปกระแทกกับที่พนักศีรษะด้านหลัง

เหมือนมีตัวอะมีบาสีเหลืองๆ เต้นสนุกอยู่ในดวงตาผม รสเลือดขมอยู่ในคอ ผมตะเกียกตะกายไปหาที่จับประตูและเบียดตัวเองผ่านถุงลมนิรภัยกับเก้าอี้นั่งก่อนจะล้มลงไปกับพื้นหญ้าอันนุ่มๆ เย็นๆ

"อ้อก" ผมร้อง

ผมได้ยินเสียงเม็กที่ก็ขาอกเสลดอยู่สักที่แถวๆ นี้ อย่างน้อยนั่นก็แปลว่าเธอยังไม่ตาย คลื่นซัดเบาๆ เข้ามาถึงชายฝั่งทะเลสาบทางซ้ายมือห่างจากตัวผมไปสักสามเมตร จุดที่อยู่เหนือศีรษะของผม ใกล้เคียงยอดของต้นยูคาลิปตัสต้นใหญ่ที่สุด เพื่อนผีภูตตัวสีน้ำเงินดำของเราแยกเขี้ยวดินไม่หยุดเพราะติดอยู่กับกรงกิ่งไม้

ผมพยายามลุกขึ้นยืน จมูกปวดไปหมดเหมือนเพิ่งมีใครเอายาหม่องมาทาทั่วทางเดินหายใจ "เม็ก?"

เธอเดินกะเผลกมาให้เห็นทางด้านหน้าของรถส่งศพ มีรอยขีดเป็นรูปวงแหวนให้เห็นรอบดวงตา ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นผลจากถุงลมนิรภัยฝั่งข้างคนขับ แว่นของเธอยังไม่แตก แต่เบียวไม่เหลือ "นายหักหลบได้ห่วยบรมเลย"

"โอ๊ย เทพสาป!" ผมท้วง "ก็เธอสั่งให้ฉัน..." สมอของผมชะงักไปชั่วครู่ "เดี๋ยว ว่าแต่ทำไมเรายังไม่ตาย คนที่สั่งให้กิ่งก้านต้นไม้จอร์บเราคือเธอเธอ"

"ใคร" เธอสะบัดข้อมือ แล้วดาบทองคู่ก็วาบขึ้นมาอยู่ในมือ
เม็กใช้ดาบสองเล่มนี้เหมือนไม้สกีที่ช่วยค้ำให้เธอยืนอยู่ได้ "นั่นจะกัก
ไอ้ผีตนนั้นได้ไม่นานหรอก เตรียมตัวให้พร้อม"

"อะไรวะ!" ผมร้องเสียงหลง "อย่าเพิ่ง! ไม่ ยังไม่พร้อม!"

ผมใช้ประตูด่านคนขยับย่นตัวเองให้ลุกขึ้นยืน

ที่อีกฝั่งของทะเลสาบ คนที่นั่งปีกนกกันอยู่ลุกขึ้นมาจากผ้า
ที่ปูนั่งแล้ว การมีรถส่งศพตกลงมาจากฟ้าคงจะเรียกความสนใจของ
คนพวกนั้นได้บ้างละมั้ง สายตาของผมหวนรำลึกๆ แต่ดูเหมือนอะไรประหลาดๆ
เกี่ยวกับคนกลุ่มนี้...หนึ่งในนั้นสวมเกราะ? ส่วนอีกคนก็มีขาเป็นขาแพะ?

ต่อให้พวกนั้นจะมาดี แต่พวกเขาก็อยู่ไกลเกินจะช่วยเหลือได้

ผมเดินกะเผลกไปยังรถส่งศพและกระซอกเปิดประตูด้านหลัง
โลงของเจ้านยังดูปลอดภัยดีอยู่ ผมคิดว่าธนูและกระบองลูกศรออกมา
อูคูเลเล่ของผมหล่นไปอยู่ตรงไหนไม่รู้ได้แก้อีกเบาะหลัง คงต้องเลิกใช้มัน
ไปก่อน

เจ้าตัวประหลาดส่งเสียงโหยหวนอยู่เหนือศีรษะเราพลางดันพรวด
ในกรงที่สานมาจากกิ่งไม้

เม็กสะดุดเสียหลัก เหนือแตกพรายอยู่ที่หน้าผากของเธอ แล้ว
เจ้าผีภูลนั้นก็ตื่นจนเป็นอิสระก่อนที่จะร่วงตกลงมาอยู่ห่างจากเราแค่
ไม่กี่เมตร ผมแอบหวังว่าขาของเจ้าตัวนั้นจะหักตอนที่กระทบพื้น แต่
เราก็ไม่ได้โชคดีขนาดนั้น มันก้าวมาสองสามก้าว เท้าของมันฝก
รอยเหินอะขึ้นไว้บนผืนหญ้า ก่อนที่มันจะยึดตัวขึ้นมาชู เขี้ยวแหลมขาว
เรียงกันเหมือนรั้วบ้านซานเมืองสวยๆ

"ฆ่าแล้วกิน!" มันกรีดร้อง

เป็นเสียงร้องที่ช่างไพเราะเสนานะหู เจ้าผีภูลตอนนี้ไปเป็นนักร้องนำ

ของวงนอริวีเลียนเดอเมทัลได้เลยนะเนี่ย

"เดี๋ยว!" เสียงของผมหลงเสียง "ข้า...ข้ารู้จักเจ้า" ผมกระดิกนิ้วอย่างกับมันจะช่วยเคาะสนิมจากความทรงจำของผมได้ คันธนูที่จับอยู่ในอีกมือหนึ่งสั่นสะท้าน ลูกศรก็เด็นปล่านอยู่ในกระบอกร "อะ...เดี๋ยวนะเดี๋ยวดังนี้บอกแน่!"

เจ้าผีกลนั่นลงเลไปนิดหน่อย ผมเชื่อมาตลอดว่าสิ่งที่มีสติสัมปชัญญะทุกคนไม่ว่าจะมีชีวิตหรือไม่ก็ล้วนอยากให้ตนถูกจดจำได้ ไม่ว่าจะเป็นเทพ มนุษย์ หรือผีกลน้ำลายเยิ้มสวมผ้าเตี่ยวขนแฉ่ง เราอยากให้คนอื่นรู้ว่าเราเป็นใคร ขอบให้คนอื่นพูดชื่อของเราพอใจเมื่อคนอื่นชื่นชมการมีตัวตนของเรา

แน่นอนว่าผมก็แค่พยายามจะยื้อเวลาแล้วหวังว่าเมื่อกะหายเหนื่อยพุ่งเข้าไปใส่เจ้าสัตว์ประหลาดตนนั้นและเสียบจนมันกลายเป็นเส้นพาสต้าพัพพาร์เดลเล* กลิ่นฉุนแบบผีกล แต่ในตอนนี้นี้ดูเหมือนเธอยังไม่สามารถใช้ดาบทำอะไรได้นอกจากเป็นไม้ค้ำอยู่แบบนั้น การควบคุมต้นไม้ยักษ์ก็คงจะทำให้เหนื่อยล้ามั้ง แต่เอาจริงนะ เธอจะช่วยรอกไปหมดแรงหลังจากที่ฆ่าไอ้แร้งผ้าเตี่ยวนี้ไม่ได้หรอก

เดี๋ยว แร้งผ้าเตี่ยว...ผมหันไปดูเจ้าผีกลนี้อีกครั้ง ผิวหนึ่งสีน้ำเงินดำตะมุตะปาประหลาดของมัน ดวงตาสีขาว ปากใหญ่ปากไปครึ่งหน้า และรูจมูกเล็กนิดเดียว กลิ่นตัวที่เหม็นเหมือนเนื้อเน่า มันสวมขนของนกที่กินซากศพ...

"ข้ารู้จักเจ้าจริง ๆ ด้วย" ผมนึกขึ้นได้ "เจ้าคือยูรีโนมัส"

ผมขอทำให้คุณลองพยายามพูดว่า *เจ้าคือยูรีโนมัส* ตอนที่ลี้

* พัพพาร์เดลเล (Pappardelle) เป็นพาสต้าเส้นกว้างและแบน คล้ายๆ เส้นแทลเลียเตลเล แต่จะกว้างกว่า บางทีจะทำเป็นแบบขอบหยัก เหมาะสำหรับรับประทานกับซอสเนื้อที่ค่อนข้างข้น ด้วยขนาดความกว้างของเส้นที่ยิ่งมีมากเท่าใด ซอสก็จะสามารถเกาะตัวได้มากเท่านั้น

ยังหนัก ร่างทั้งร่างสั่นไปด้วยความกลัว แถมยังเพ็งโดนงูกลมนิรภัย
ของรถส่งศพอัดหน้ามาอีก

ริมฝีปากของเจ้าผีภูตหยักขึ้น น้ำลายย้อยเป็นเส้นสีเงินหยดลงมา
จากคางของมัน "เยส! อาหารพูดชื่อข้าได้!"

"ตะ...แต่เจ้าเป็นตัวกินศพ!" ผมทั้ง "เจ้าควรจะอยู่ในโลกใต้พิภพ
และรับใช้ฮาเดส!"

ผีภูตตนนั้นเอียงคอราวกับกำลังพยายามคิดถึงคำว่าโลกใต้พิภพ
กับฮาเดส และดูเหมือนมันจะไม่ได้ชอบคำนั้นเท่ากับคำว่าส่วและกิน

"ฮาเดสให้กินแต่ซากเก่าๆ!" มันตะโกน "เจ้านายให้กินสดๆ!"

"เจ้านาย?"

"เจ้านาย!"

ผมละไม่อยากจะให้อั้วร้างผ้าเตี่ยวนี้ตะโกนกรีดเสียงออกมาเลย
ตัวมันไม่มีหูให้เห็น เท่ากับมันคงจะคุมความดังของเสียงไม่ได้ หรือไม่มัน
มันก็อาจจะแค่อยากพ่นน้ำลายน่าขยะแขยงออกมาให้เป็นรัศมีวงกว้าง
ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

"ถ้าเจ้าหมายถึงคาลิคุลา" ผมลองเดา "ข้าแน่ใจว่าเขาคงสัญญา
อะไรไว้เยอะเยะ แต่บอกได้เลยนะ คาลิคุลาไม่ใช่..."

"ฮ่า! เจ้าอาหารโง่! คาลิคุลาไม่ใช่เจ้านายของเรา!"

"ไม่ใช่เหรอ"

"ไม่ใช่เจ้านาย!"

"เม็ก!" ผมตะโกน เนี่ย ที่นี้ผมเลยทำตามมันไปด้วยเลย

"ว่าไง" เม็กส่งเสียงเบาหวิว เธอดูแกร่งกล้าพร้อมทำศึกมาก
ในระหว่างที่ใช้ดาบยันต่างไม้เท้าและเดินมาทางผมเหมือนยายแก่
"ขอเวลาเดี๋ยวนะ"

เห็นชัดๆ ว่าเธอคงไม่ใช่ผู้นำในการสู้ครั้งนี้แน่ ถ้าผมปล่อยให้
ไอ้แรงผ้าเตี่ยวเข้าใกล้เธอ มันจะฆ่าเธอ และผมรู้สึกว่ามันคิดนั้น
เป็นเรื่องที่รับไม่ได้ไปเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ละ

"เอ่อ ยูรีโนมัส" ผมพูด "ไม่ว่านายของเจ้าคือใคร วันนี้เจ้าจะฆ่า
และกินใครไม่ได้ทั้งนั้น!"

ผมคิดว่าลูกศรออกมาจากกระบอกดอกหนึ่ง ทาบมันเข้ากับคันธนู
แล้วก็เล็งอย่างที่ทำมาเป็นล้านๆ ครั้งแล้ว...แต่เวลาที่มือก็สั่นเขาก็อ่อน
มันไม่ได้น่าประทับใจเหมือนแต่ก่อนเท่าไร

ว่าแต่ทำไมมนุษย์ต้องตัวสั้นเวลาที่พวกเขากลัวด้วยนะ มันดู
ไม่ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น ถ้าผมเป็นคนสร้างมนุษย์ ผมคงมอบ
ความตั้งใจมั่นและพลังเหนือมนุษย์ให้พวกเขาใช้ระหว่างที่กำลัง
กลัวสุดขีด

เจ้าผีภูลู่ฟอ พ่นน้ำลายมาอีก

"อีกไม่ช้ากองทัพของเจ้านายจะผงาดขึ้นอีกครั้ง!" มันตะโกน
"เราจะเก็บงานให้จบ! ข้าจะทิ้งอาหารให้ถึงกระดูก และอาหารจะต้อง
มาเป็นหนึ่งกับเรา!"

อาหารจะเป็นหนึ่งกับเราจริงหรือ จู๋ๆ ท้องไส้ของผมนึกก็เหมือน
ไร้แรงโน้มถ่วง ผมยังจำได้ว่าทำไมฮาเดสถึงชอบเจ้ายูรีโนมัสพวกนี้นัก
แค่โดนกรงเล็บของมังกรกัดเข้าเนื้อนิดเดียวก็ทำให้มนุษย์ติดเชื่อร้าย
และเมื่อมนุษย์เหล่านั้นตายพวกเขาจะกลับฟื้นคืนชีพเป็นสิ่งที่ชาวกรีก
เรียกว่า*ไโรโคลาคัส* หรือภาซางายๆ ที่พูดกันในทีวีก็เป็นขอมบี้

แต่นั่นยังไม่ใช่ว่าเรื่องที่แย่มากสุดนะ ถ้าปล่อยให้ยูรีโนมัสได้แทะกิน
เนื่องจากศพไปถึงกระดูก โครงกระดูกนั้นก็จะมีกลิ่นเหม็นไหม้ได้
ในฐานะของนักรบอมตะที่แข็งแกร่งร้ายกาจที่สุด ทหารโครงกระดูก

มากมายทำหน้าที่เป็นองครักษ์พิทักษ์วังของฮาเดสซึ่งเป็นงานที่ผม
ไม่อยากสมัครเลยจริงๆ

"เม็ก?" ลูกศรของผมยังเล็งอยู่บนอกของผีเสื้อ "ถอยไป อย่าให้
เจ้าตัวนี้ช่วนเอาได้"

"แต่..."

"ขอละ" ผมอ้อนวอน "ขอสักครั้ง เชื้อฉันเถอะ"

ไอ้แรงผ้าเตี่ยวคำราม "อาหารพุดเยอะไป! หิวแล้ว!"

มันพุ่งเข้าใส่ผม

ผมยิง

ลูกศรเข้าเป้าตรงกลางอกของผีเสื้อตนนั่นพอดีแล้วกระเด็นออกไป
เหมือนกระสุนยางยิ่งถูกโลหะ แต่อย่างน้อยปลายศรที่เป็นสัมฤทธิ์วิเศษ
ก็น่าจะทำให้มันเจ็บบ้าง เพราะผีเสื้อร้องเสียงหลงและชะงักอยู่กับที่
เห็นคว้นกรุ่นอยู่ทีอก แต่เจ้าสัตว์ประหลาดตนนั่นยังมีชีวิตอยู่แน่ๆ
ถ้าผมสามารถยิงซ้ำได้ยี่สิบหรือสามสิบดอกที่จุดเดิมอาจจะสร้าง
ความเสียหายอย่างหนักได้

ผมขึ้นศรอีกดอกด้วยมือที่ยังสั่นสะท้าน "นะ...นั่นเป็นแค่
คำเตือนนะ!" ผมพยายามหลอก "ดอกหน้าฆ่าเจ้าแน่!"

แรงผ้าเตี่ยวส่งเสียงขลุ่ยลั่นจากในคอ ผมแอบหวังว่านั่นเป็น
เสียงใกล้ตายที่มาช้ายังดีกว่าไม่มา แต่แล้วผมก็ได้รู้ว่ามันแค่หัวเราะ
อยู่เท่านั้น "จะให้ข้ากินอาหารอื่นก่อน? ให้กินเจ้าเป็นของหวานไหม้ย"

มันกางกรงเล็บและทำท่าบ้วนไ้ไปทางรถส่งศพ

ตอนแรกผมไม่เข้าใจ ผมไม่ยอมเข้าใจ มันอยากกินถุงลมนิรภัย
หรือไง หรืออยากกินมาน

เม็กเข้าใจก่อนผม เธอกรีดร้องด้วยความโมโห

เจ้าสัตว์ประหลาดชนิดนี้เป็นตัวกินซากศพและเราก็ขับรดส่งศพมา
"ไม่ได้!" เม็กตะโกน "อย่ายุ่งกับเขา!"

เธอจะแปลกขึ้นมาข้างหน้าพลางยกดาบทั้งสองขึ้น แต่เธอก็ยังไม่อยู่ในสภาพที่จะสู้กับผีกลได้ ผมเบียดเธอไปอีกข้าง เอาตัวมาขวางระหว่างเม็กกับยูรีโนมัสตนนั้นแล้วก็ยิงลูกศรไปดอกแล้วดอกเล่า

ศรเฉียดแล้วก็ดังไปจากหนังหนาสีดำน้ำเงินของเจ้าตัวนั้นทิ้งไว้เพียงแผลกรุ่นคว้นที่ไม่สาหัสถึงตายจนน่ารำคาญ เจ้าแร้งผ้าเตี่ยวอย่างสามชุมเข้ามาทางผมพร้อมกับครางด้วยความเจ็บปวด ร่างของมันสะดุ้งตามจังหวะที่โดนยิง

มันอยู่ห่างจากผมแค่เมตรครึ่ง

จนกระทั่งเหลือระยะห่างแค่ครึ่งเมตร กรงเล็บของมันก็กางออกเพื่อจะกรีดหน้าผมเป็นริ้ว

แต่แล้วจากข้างหลังก็มีเสียงผู้หญิงตะโกนขึ้น "เฮ้!"

เสียงนั้นดึงความสนใจจากเจ้าแร้งผ้าเตี่ยวได้นานพอที่ผมจะล้มกันจำเข้าอย่างแสนกล้ำหาญที่สุดแล้วก็รีบหนีตะลึงตะลานออกจากเงื้อมมือของเจ้าผีกลตนนั้น

เจ้าแร้งผ้าเตี่ยวกะพริบตาปริบๆ ด้วยความสับสนกับคนที่มาใหม่จุดที่ห่างไปประมาณสามเมตรกว่าๆ มีกลุ่มฟอนและไดรแอดที่ดูไม่ค่อยเป็นระเบียบสักหนึ่งโหลที่ลี้ว่นพยายามหลบอยู่หลังหญิงสาวผมสีชมพูร่างแกร่งที่สวมเกราะทหารลิเลียนแนร์โรมันอยู่

สาวคนนั้นวุ่นวายอยู่กับอาวุธยิ่งได้อะไรสักอย่าง...โอ้ย ตายๆ นั่นมานูบาลิสตา หน้าไม้ใหญ่ของพวกโรมัน ใช้อาวุธแบบนี้มันแย่สุดๆ ทรงพลังมากก็จริง แต่ยิงช้า และขึ้นชื่อมากเรื่องการเป็นอาวุธที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ มันขึ้นลูกดอกไว้แล้ว เธอหมุนคันหมุนเพื่อชิงสาย

มือเธอก็สั้นไม่ต่างจากมือของผม

ระหว่างนั้นเมื่อกก็ครางอยู่บนสนามหญ้าทางซ้ายมือของผม
ระหว่างที่พยายามจะลุกขึ้นยืน "นายผลั๊กฉัน" เธอบ่น แต่ผมแน่ใจว่า
เธอพูดแบบนั้นเพราะอยากบอกว่าขอบคุณมาก อะพอลโล ที่ช่วย
ชีวิตฉันไว้

สาวผมชมพูคนนั้นยกมานูบาลิสตาขึ้น ยิ่งเห็นขายาวๆ เก้งก้าง
ของเธอยิ่งทำให้ผมคิดถึงลูกยีราฟ "ยะ...อย่ายุ่งกับพวกเขานะ" เธอ
สั่งเจ้าผีเสื้อ

ไฉ่แรงผ้าเตี่ยวหันไปชูฟอและพ่นน้ำลายอย่างสมกับเป็นมัน
"มาเป็นอาหารให้เราอีก! พวกเจ้าทุกคนจะได้เข้ากองทัพบกศพของ
กษัตริย์!"

"พวก" ฟอนตนหนึ่งยกมือเกาใต้เสื้อยืด 'สาธารณรัฐประชาชน
เบิร์กเลย์' อย่างห้วนๆ "นั่นมันไม่คู่เลย"

"ไม่คู่" เพื่อนเขาอีกหลายคนพูดบ้าง

"เจ้าขวางข้าไม่ได้ โรมัน!" เจ้าผีเสื้อตนนั้นแยกเขี้ยว "ข้าได้ลิ้มรส
เพื่อนทหารของพวกเจ้าแล้ว! ในคืนดวงจันทร์สีเลือด พวกเจ้าจะได้
กลับไปร่วมรบกับมัน..."

ฉีก

ลูกดอกหน้าไม้ทำจากทองจักรพรรดิปักเข้าไปกลางอกของ
เจ้าแรงผ้าเตี่ยว ดวงตาสีขาวหม่นของเจ้าผีเสื้อตนนั้นเบิกกว้างด้วย
ความประหลาดใจ แม้สาวทหารคนนั้นก็ดูอึ้งไม่แพ้กัน

"โหย ยิ่งโดนด้วย" ฟอนตนหนึ่งพูดขึ้นมาราวกับเรื่องนี้ทำให้เขา
รู้สึกไม่สบายใจ

ผีเสื้อตนนั้นสลายร่างกลายเป็นฝุ่นและขนร่วง แล้วลูกดอกนั้น

ก็ตกลงไปกระทบพื้น

เมื่อกะเผลอกมาที่ข้างๆ ผม "เห็นมะ นั่นต่างหากคือวิธีที่จะฆ่ามันได้"

"โอ๊ย ไม่ต้องมาพูดเลย" ผมบ่น

แล้วเราก็ก้นไปหาผู้ที่กอบกู้ชีวิตเราได้โดยไม่น่าเชื่อ

สาวผมชมพูขมวดคิ้วมองกองฝุ่น คางสั้นเหมือนกำลังจะร้องไห้
พลางพิมพ์ "ฉันเกลียดเจ้าตัวพวกนั้น"

"คะ...เคยสู้กับพวกมันมาก่อนหรือ" ผมถาม

เธอมองผมอย่างกับว่านั่นเป็นคำถามโง่ๆ ที่พยายามกันมาก

ฟอนตนหนึ่งสะกิดเธอ "ลาวีเนีย ถามสิว่าพวกนี้เป็นใคร"

"อ้อ ไช้" ลาวีเนียกระแอม "พวกนายเป็นใคร"

ผมตะเกียกตะกายลุกขึ้นและพยายามเรียกสติคืนมาให้มากที่สุด
"ฉันคืออะพอลโล นี่เม็ก ขอขอบคุณมากที่ช่วยพวกเราไว้"

ลาวีเนียจ้องเขม็ง "อะพอลโล แบบที่..."

"เรื่องมันยาวนะ เรากำลังพาร่างเจสัน เกรซเพื่อนของเรากลับมาฝั่ง
ที่ค่ายจูปีเตอร์ ช่วยเราหน่อยได้มั๊ย"

ลาวีเนียอ้าปากค้าง "เจสัน เกรซ...ตายแล้วหรือ"

แต่ก่อนที่ผมจะทันได้ตอบก็มีเสียงโหยหวนอย่างโกรธเคืองระคน
เจ็บใจดังมาจากทางหลวงไฮเวย์สาย 24

"เอ่อ นี่" ฟอนอีกตนพูดขึ้น "ไอ้ผีภูตพวกนี้ออกมาเป็นคู่ไม่ใช่หรือ"

ลาวีเนียกลืนน้ำลายเอื้อม "ไช้ รีบพาพวกนายไปที่ค่ายก่อนดีกว่า
แล้วค่อยคุยกันเรื่อง..." เธอทำท่าบ้วนไ้ไปที่รถส่งศพอย่างไม่สบายใจ
"คนที่ตาย และทำไมถึงตาย"

3

จะเคี้ยวหมากฝรั่ง
แล้ววิ่งแบกโลงไปพร้อมกัน
ไม่หวมั่ง แจ้งสิ

ต้องใช้ภูตธรรมชาติก่ิตนในการแบกโลงศพหนึ่งโลง

คำตอบนั้นได้แต่อยู่ในสายลม เพราะใครแอดและฟอนทุกคนต่างพากันกระจายตัวแตกฉานซ่านเซ็นเข้าไปในต้นไม้ต้นที่ที่พวกนั้นรู้ว่าม้งานต้องทำ เหลืออยู่แค่ตนเดียว แล้วตนสุดท้ายก็คงจะวิ่งทิ้งเราไปเหมือนกันถ้าลาวิเนียไม่ได้คว้าข้อมือเขาไว้ก่อน

"โอ๊ย! หยุดเลย ไม่ให้ไปหรอก ดอน"

ดวงตาที่อยู่หลังแว่นเคลือบปรอทสีรุ้งของดอนดูแตกตื่นเคราพะของเขากะดิก เป็นใบหน้าที่กระตุกแล้วทำให้ผมหวนคิดถึงเจ้าแซเทอร์โกรเวอร์อย่างบอกไม่ถูก

(เพื่อใครกำลังสงสัย ฟอนกับแซเทอร์จริง ๆ แล้วก็เหมือนกันนั่นแหละ ฟอนก็แค่เป็นเวอร์ชันโรมันของแซเทอร์ และพวกเขาก็ไม่ได้เลิศจหรือเก่งเรื่อง...เอ่อ...ที่จริงก็ไม่เก่งสักเรื่อง)

"แฮม ก็อยากจะช่วยนะ" ดอนตอบ "แค่เพ็งเน็กขึ้นได้ว่ามีนัด..."

"ฟอนไม่นัดใครซะหน่อย" ลาวิเนียตอบ

"ฉันจอตลอดขว้างเอาไว้..."

"นายไม่มีรถ"

"ฉันต้องไปให้ข้าน้องหมา..."

"ตอน!" ลาวิเนียสุดกลั่น "นายติดหนี้บุญคุณฉัน"

"โอเคๆ" ตอนกระซกขำมือออกก่อนจะยกขึ้นมาหวด สีน้าขัดเคืองไม่ใช่หน่อย "คือ... แค่ว่าฉันพูดว่าพอยชันไอ้ก้อาจมาปิกนิกด้วยไม่ได้แปลว่า...ก็นะ ฉันไม่ได้สัญญาเสียหน่อยว่าเธอจะมาจริงๆ"

สีน้าของลาวิเนียกลายเป็นสีแดงดินเผา "ฉันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นซะหน่อย! ฉันแก้ตัวแทนนายมาเป็นพันๆ ครั้งแล้ว ตอนนี้นายต้องช่วยฉันกับเรื่องนี้"

เธอโบกไม้โบกมือกว้างๆ มาทางผม รดส่งศพ แล้วก็โลกโดยรวมผมเริ่มสงสัยว่าลาวิเนียเป็นเด็กใหม่ในค่ายจูปีเตอร์รีเปล่า ดูเธอยังติดขัดกับการใส่เกราะทหารโรมัน เผลอเมื่อใดเธอจะยกไหล่งอเข้า และจับสร้อยห้อยจี้รูปดาวแห่งเดวิดหรือดาวหกแฉกที่อยู่บนคอเรียวยาวของเธอ ดวงตาสีน้าตาลอ่อนและผมสีชมพูยั้งเน้นความประทับใจแรกเห็นที่ผมคิดไว้ให้ชัดเจนขึ้น เธอเหมือนลูกยี่ราฟที่เพิ่งเดินกระเຍ่งกระเຍ่งจากแม่เป็นครั้งแรกและตอนนี้กำลังมาสำรวจทุ่งชาวันน่า พลังคิดว่าฉันมาอยู่ตรงนี้ทำไมเนี่ย

เม็กยื่นเซข้างๆ ผม เธอต้องคว่ำกระบอกศรของผมเพื่อช่วยให้ทรงตัวได้จนทำให้สายสะพายแทบจะรัดคอผมตายไปด้วย "พอยชันไอ้ก้อคือใครกัน"

"เม็ก" ผมดู "นั่นไม่ใช่เรื่องของเรา แต่ถ้าให้เดา ฉันว่าพอยชันไอ้ก้อคือใครแอตที่ลาวิเนียสนใจอยู่ ก็เหมือนที่เธอสนใจโจชัวตอนยังอยู่ปาล์มสปริงส์นั่นแหละ"

เม็กตะโกนแหว "ฉันไม่ได้สนใจ!"

ลาวิเนียประสานเสียง "ฉันไม่ได้สนใจ!"

แล้วสองสาวก็เงยบกริบ หันมาทำหน้านิ่งใส่กันเอง

"อีกอย่าง" เม็กพูด "พอยชันอีกเขา...มีพิษไม่ใช่เหรอ"

ลาวิเนียยกมือขึ้นทั้งสองข้างเป็นท่ายอมแพ้ราวกับว่า คำถามนั้น
อีกแล้วเหรอ "พอยชันอีกสุดยอดจะตาย! แต่ไม่ได้แปลว่าฉันจะยอม
คบกับเธอแน่ๆ..."

ดอนหัวเราะพรีต "ว่าไงก็ว่ากัน พวก"

ลาวิเนียเล็งหน้าไม้มาที่เจ้าฟอน "ถึงอย่างนั้นฉันก็จะลองพิจารณาดู
...ถ้าเกิดเคมีเข้ากันได้หรืออะไรแบบนี้ นั่นคือสาเหตุที่ฉันยอมโดด
ทะเฝ้ายามมาปิกนิกตรงนี้ที่ดอนย้ำไว้ว่า..."

"เดี๋ยวลี เฮ้!" ดอนหัวเราะห้วนๆ "เราควรต้องพาสองคนนี้ไปที่ค่าย
ไม่ใช่เหรอ แล้วรตส่งศพนี่ล่ะจะเอาอย่างไร ยังวิ่งได้มั๊ยเนี่ย"

ผมขอลองนำคำพูดเรื่องที่บอกว่าฟอนไม่เก่งอะไรสักอย่าง ดอนทำ
เฉไฉเปลี่ยนเรื่องพูดได้เก่งทีเดียว

เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ผมถึงเห็นว่ารตส่งศพพียงับขนาดไหน นอกจาก
รอยบุบและรอยขีดเขียนกลืนยูคาลิปตัส หน้ารถทั้งหมดยังยุบจาก
ตอนที่พุ่งเข้าชนที่ถนน ตอนนีัรตดูเหมือนหีบเพลงชักของฟลาโค
ฮิเมเนซตอนที่ผมใช้ไม้เบสบอลทุบไปแล้ว (โทษทีนะฟลาโค แต่นาย
เล่นเก่งจนฉันอิจฉา ไม้หีบเพลงชักนั้นเลยต้องตาย)

"เราจะแบกโลงไป" ลาวิเนียเสนอ "เราทั้งสี่คน"

เสียงกรีดร้องด้วยความโกรธเคืองดังผ่านบรรยากาศยามค่ำ
อีกครั้ง คราวนี้ฟังดูใกล้กว่าเดิม เสียงดังมาจากทิศเหนือของทางหลวง

"เราไม่มีทางไปถึงได้" ผมตอบ "ถ้าจะต้องปีนกลับขึ้นไปจนถึง

อุโมงค์คัลดีคอตต์"

"มีอีกทางหนึ่ง" ลาวิเนียตอบ "ทางเข้าลับของค่าย ใกล้กว่านั้นมาก"

"ใกล้ก็ดี" แม็กตอบ

"ประเด็นคือ" ลาวิเนียพูดต่อ "ตอนนี้ฉันควรจะเผ่ายามอยู่ กำลังจะหมดกะละ ไม่แน่ใจว่าคูหุจะแก้ตัวให้ได้อีกนานแค่ไหน เพราะงั้นเมื่อไปถึงค่าย ปลอ่ยให้ฉันเป็นคนพูดนะว่าเราไปเจอกันที่ไหนยังงี้"

ตอนทำท่าขลุ่ย "ถ้าใครรู้เข้าว่าลาวิเนียโดดดมหน้าที่ทหารยามอีกแล้วละก็..."

"อีกแล้ว?" ผมถาม

"หุบปากไปเลย ดอน" ลาวิเนียตอบ

มองในทางหนึ่ง ปัญหาของลาวิเนียก็ดูเป็นปัญหาเล็กน้อยเมื่อเทียบกับ...สมมตินะ...การที่เราจะต้องตายและโดนฝังกลืน แต่มองอีกทางหนึ่งผมก็รู้ว่าการลงโทษของกองทหารลิเจียนแนร์โรมันโหดไม่ใช่บ่อย มันมักจะมีไส้ ไช่ และสัตว์เป็นๆ ที่ติดเชื้อพิษสุนัขบ้าเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ได้ต่างจากคอนเสิร์ตออซซี ออสบอร์นช่วงปี 1980 เท่าไหร่

"เธอดคงชอบพอยซันโอ๊กจริงๆ สินะ" ผมสรุป

ลาวิเนียส่งเสียงในคอ เธอเก็บลูกดอกมานูบาลิสตาขึ้นมาบอกตรงหน้าผมเป็นการขู่ "ฉันช่วยนาย นายช่วยฉัน ตกลงตามนั้น"

แม็กพูดแทนผม "ตกลง เราจะวิ่งแบกโลงได้เร็วแค่ไหน"

คำตอบคือวิ่งได้ไม่เร็วเท่าไหร่นะ

หลังจากที่เราหิบบอกอื่นๆ ออกมาจากรถส่งศพแล้วแม็กกับผมก็แบกด้านท้ายของโลงที่บรรจุร่างเจสัน ลาวิเนียกับดอนแบกด้านหน้า เราแบกโลงขึ้นป่าแล้ววิ่งเหาะๆ แบบทุลักทุเลไปตามชายฝั่งทะเลสาบ

ผมคอยเหลือบไปมองยอดไม้ด้วยความหวังใจและหวังว่าจะไม่มี
ผีภูตตกเป็นฝนลงมาจากฟ้าอีก

ลาวิเนียบอกว่าทางเข้าลับอยู่แค่อีกด้านหนึ่งของทะเลสาบ
ปัญหาคือมันอยู่อีกด้านหนึ่งของทะเลสาบ ในเมื่อเราไม่อาจวิ่งเหาะๆ
ไปบนน้ำได้จึงแปลว่าเราต้องแบกโลงของเจสันอ้อมชายฝั่งเป็น
ระยะทางประมาณห้าร้อยเมตร

"โอ๊ย ไม่ต้องเลย" ลาวิเนียพูดตอนที่ผมบนขึ้นมา "เรายังวิ่งจาก
ชายหาดมาช่วยพวกนายได้เลย อย่างน้อยนายก็น่าจะวิ่งกลับไปกับเรา
ได้สิ"

"ก็ใช่" ผมตอบ "แต่โลงมันหนักนี่นา"

"อันนี้เห็นด้วยนะ" ดอนตอบ

ลาวิเนียพ่นลมพรีด "พวกนายต้องลองเดินสวนสนามด้วย
เครื่องแบบทหารโรมันเต็มยศสักยี่สิบไมล์"

"ขอผ่าน ขอบใจ" ผมเพิ่มพ้ำ

แม้ไม่พูดอะไรทั้งนั้น แม้น้ำตาของเธอจะซีดเซียวและหายใจ
หอบหนัก แต่เธอก็ยังแบกโลงด้านของตัวเองโดยไม่บ่นอะไร อาจจะแค่
เพราะอยากทำให้ผมรู้สึกแย่ก็ได้

ในที่สุดเราก็มาถึงหาดที่พวกเขานั่งปักนิกกัน มีป้ายที่สุดทางเดิน
เขียนว่า

ทะเลสาบเทเมสเคิล

อยากว่ายน้ำก็เสี่ยงเอาเองนะ

ช่างสมเป็นพวกมนุษย ที่เรื่องจมน้ำตายละเตือนได้ แต่ไม่ยกเตือน

เรื่องผีภูตที่กินเนื้อคน

ลาวิเนียเดินคุ่มๆ นำพวกเราไปยังอาคารหินเล็กๆ ที่เป็นทั้งห้องสุขาและห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในตัว ที่ผนังด้านนอกของอาคารนั้นมีประตูเหล็กเรียบๆ ซ่อนอยู่หลังพุ่มแบล็กเบอร์รี่ซึ่งเมื่อลาวิเนียเตะเปิดประตูก็เผยให้เห็นด้านในที่มีทางเดินอุโมงค์คอนกรีตลาดลงไปสู่ความมืดมิด

"พวกมนุษย์คงไม่รู้เรื่องนี้สินะ" ผม دعا

ดอนหัวเราะคิก "มาย่หรอก พวกนั้นคิดว่าตรงนี้เป็นห้องเครื่องปั่นไฟอะไรแบบนั้น ขนาดพลทหารโรมันส่วนใหญ่ยังไม่รู้เลย มีแต่คนเจ๋งๆ อย่างลาวิเนียเท่านั้นแหละที่รู้"

"จะอย่งไ้ก็ยังต้องช่วยกันแบกอยู่ดี ดอน" ลาวิเนียตอบ "วางโลงลงแป้นึง"

ผมแอบภาวนาขอบคุณเบื้องบนอยู่ในใจ บ่าของผมปวดไปหมดเหงื่อไหลลงมาเปียกชุ่มไปทั้งหลัง ผมกำลังนึกถึงตอนที่เฮร่าบังคับให้ผมแบกบัลลังก์ทองทั้งแท่งไปทั่วห้องนั่งเล่นบนเขาโอลิมปัสจนกว่านางจะได้จุดเหมาะที่จะวาง แฮ็อ นางเทพีนั้น

ลาวิเนียหยิบหมากฝรั่งห่อหนึ่งออกมาจากกระเป๋ากางเกงยีน เธอยัดหมากฝรั่งใส่ปากไปสามชิ้นก่อนจะยื่นมาให้ผมกับเม็ก

"ไม่เอา ชอบใจ" ผมตอบ

"เอาสิ" เม็กพูดบ้าง

"เอาด้วย!" ดอนตอบ

ลาวิเนียรีบดึงห่อหมากฝรั่งกลับให้พ้นมือเขา "ดอน นายรู้รึ้นว่านายไม่ควรเคี้ยวหมากฝรั่ง รอบที่แล้วนายนั่งกอดโต๊ะสามวัน"

ดอนทำปากบู่ "แต่มันอร่อยนี่นา"

ลาวิเนียมองเข้าไปในอุโมงค์ ขากรรไกรบดหมากฝรั่งอย่าง
เกรี้ยวกราด "ทางแคบเกินกว่าจะแบกโลงกันสี่คน ฉันจะเป็นคนนำทาง
ดอน นายกับอะพอลโล..." เธอขมวดคิ้วเหมือนยังไม่อยากเชื่อว่ามันคือ
ชื่อของผมจริงๆ "แบกกันไปคนละด้านหัวท้าย"

"เราแค่สองคนเนี่ยนะ" ผมท้วง

"นั่นสิ!" ดอนส่งเสียงเห็นด้วย

"แบกเหมือนแบกโซฟานะ" ลาวิเนียตอบ อย่างกับว่าผมจะเข้าใจ
"ส่วนเธอ ชื่ออะไรนะเรา เป็ก?"

"เม็ก" เม็กตอบ

"มีอะไรที่ทั้งได้บ้างมั๊ย" ลาวิเนียถาม "เช่น ไล้แบบจำลองกระดาดแข็ง
ที่หนีบไว้บนนั้นนะ โครงการงานบ้านจากโรงเรียนหรือ"

เม็กคงจะต้องเหนื่อยมากจริงๆ เพราะเธอไม่ได้ขมวดคิ้ว เล่นงาน
ลาวิเนีย หรือเสกให้มีดอกเจอเนียมงอกออกมาจากหูของอีกฝ่าย
เธอแค่เบือนหน้าไปอีกด้านและเอาตัวบังผ้งเมืองจำลองของเจสันเอาไว้
"ไม่ได้ นี่ของสำคัญ"

"โอเค" ลาวิเนียเกาคิ้วซึ่งก็ทำไฮไลต์เป็นสีชมพูเหมือนผมของเธอ
"งั้นก็เดินปิดท้าย คุ่มกันตอนเราหนีละกัน ประตูดตรงนั้นล็อกไม่ได้
นั่นแปลว่า..."

อย่างกับรู้งาน เราได้ยินเสียงโหยหวนดังที่สุดเท่าที่เคยได้ยิน
มาจากอีกด้านของทะเลสาบ เสียงที่เต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวราวกับ
ผีกลึงเจกกองฝุ่นและผ้าเตี่ยวขนแรงในซากสหายที่เสียชีวิตไป

"ไปกันเร็ว!" ลาวิเนียพูด

ผมเริ่มมองเพื่อนผมสีชมพูของเราใหม่ ถึงจะเป็นลูกยิราฟตีนตุ่ม
แต่เธอก็บ้าอำนาจมากเลย

เราเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยวเข้าไปตามทาง ผมแบกด้านท้ายโลง
คอนแบกด้านหน้า

กลิ่นหอมฟุ้งของลาวิเนียอวลไปทั่วบรรยากาศอับๆ จนอุโมงค์
นั้นมึนกลิ่นเหมือนสายไหมขึ้นรา ทุกครั้งที่ลาวิเนียหรือเม็กเป่าลูกโป่งจาก
หมากฝรั่งผมก็จะสะดุ้ง และน้ำหนักของโลงเริ่มทำให้ผมปวดนิ้วแล้ว

"อีกไกลไหม" ผมถาม

"เราเพิ่งจะเข้ามาในอุโมงค์เอง" ลาวิเนียตอบ

"งั้นก็...อีกไม่ไกลสินะ"

"น่าจะสักห้าร้อยเมตร"

ผมพยายามส่งเสียงในคอแบบอึดถึกแมนๆ แต่เสียงที่ออกมา
กลับเป็นเสียงครางหวิวมากกว่า

"ทุกคน" เม็กพูดมาจากด้านหลัง "เราต้องไปกันให้เร็วกว่านี้"

"เห็นอะไรเธอ" ดอนถาม

"ยังไม่เห็น" เม็กตอบ "แต่มีแสงสังหาร"

แสงสังหาร ผมละเกลียดจริงๆ

แสงในอุโมงค์นั้นมาจากอาวุธของพวกเราล้วนๆ ส่วนประดับทอง
ของมานูบาลิสตาที่ลาวิเนียสะพายหลังอยู่สะท้อนแสงเหมือนเป็นรัศมี
รอบผมสีชมพูของเธอ แสงเรืองจากดาบของเม็กทำให้เงาของพวกเรา
ทอดยาวเหยียดบนผนังทั้งสองด้านจนดูเหมือนพวกเรากำลังเดินไป
ท่ามกลางฝูงชนที่มามุงดูกัน ทุกครั้งที่ดอนมองหลังยวบกลับมา แวนเคิลือบ
ปรอทสีรุ้งของเขาก็เหมือนจะลอยอยู่ในที่มีดราวกับแผ่นน้ำมันดิบที่ลอย
บนผิวน้ำ

ทั้งมือและต้นแขนของผมปวดล้าไปหมด แต่ดูเหมือนดอนไม่ได้
มีปัญหาอะไรเลย ผมตั้งใจมั่นว่าจะไม่ร้องไห้ร้องไห้ขอความเห็นใจก่อน

นายพอนตนนั้นเป็นอันขาด

ในที่สุดทางเดินก็กว้างขึ้นและชันน้อยลง ผมเลือกมองว่านั่นเป็นสัญญาณที่ดี แม้ทั้งลาวิเนียและเม็กจะไม่ได้เสนอตัวกลับมาช่วยแบกโลงก็ตาม

ในที่สุดมือของผมงก็รับน้ำหนักไม่ไหวแล้ว "พักก่อน"

ตอนกับผมวางโลงของเจสันได้ทันก่อนที่ผมจะปล่อยมันหลุดจากมือพอดี นิ้วของผมเป็นรอยแดงกำ ฝ่ามือพองจนเริ่มเป็นหนอง ผมรู้สึกเหมือนเพิ่งดวลกีตาร์กับแพท เมเรนีไปเก้าชั่วโมงรวดโดยใช้กีตาร์เฟนเดอร์สแตรโตแคสเตอร์เหล็กหนักเกือบสามร้อยกิโล

"โอ้ย..." ผมพึมพำเพียงเพราะผมเคยเป็นเทพแห่งบทกวีและมีความสามารถในการพรั้งพรณอย่างล้นพ้น

"พักนานไม่ได้นะ" ลาวิเนียเตือน "ปานนี้คงจบกะที่ฉันต้องเฝ้ายามไปแล้ว คุณคงกำลังสงสัยว่าฉันไปไหนกันแน่"

ผมแทบจะอยากหัวเราะ ผมลืมไปแล้วว่าพวกเราควรต้องกังวลเรื่องลาวิเนียโดดหน้าทีไปพร้อมๆ กับปัญหาอื่นๆ ด้วย "คุณหุจะฟ้องรีเปล่าละ"

ลาวิเนียมองไปในความมืด "ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็ไม่ฟ้องหรอก เธอเป็นนายกองของฉัน แต่เธอก็โอเค"

"นายกองเป็นคนอนุญาตให้เธอหลบออกมาเองเนียนะ" ผมถาม

"ก็ไม่เชิง" ลาวิเนียจับจี๊ดาวแห่งเดวิดอีกครั้ง "เธอก็แค่ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นนะ นึกออกมั๊ย เธอเข้าใจ"

ตอนหัวเราะคิกคัก "หมายถึงกำลังตกหลุมรักหัวปักหัวปำนะเธอ"

"ไม่ใช่!" ลาวิเนียตอบ "หมายถึงการต้องยืนเฉยๆ เฝ้ายามอยู่ห้าชั่วโมงรวด ฉันทำไม่ได้! ยิ่งกับเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงนี้"

ผมคิดถึงกิริยาที่ลาวิเนียคอยจับสร้อย เคี้ยวหมากฝรั่งอย่างเกรี้ยวกราด และขาแก้ง้าวที่เดินเข้าอ่อนเป็นพักๆ มนุษย์กึ่งเทพส่วนใหญ่ก็มีปัญหาสมาธิสั้นและเป็นคนไฮเปอร์กันทั้งนั้น พวกเขาถูกฝึกมาให้เคลื่อนไหวทำอะไรอยู่ตลอดเวลา กระโดดจากตึกหนึ่งไปสู่อีกตึกหนึ่งเสมอ แต่ลาวิเนียนี่เหมือนเป็นสฤตยอด 'ฮ' ของคำว่าไฮเปอร์เลยทีเดียว

"ที่บอกว่า 'ยังกับเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงนี้'..." ผมยังแข็ง แต่ก่อนจะถามได้จับบอมนก็เกร็งตัวขึ้นก่อน จมูกและหนวดของเขาขยับ ผมใช้เวลาอยู่ในวงกตกับโกรเวอร์ อันเดอร์วู้ดมานานพอที่จะรู้ว่านั่นแปลว่าอะไร

"นายได้กลิ่นอะไร" ผมถาม

"ไม่แน่ใจ..." เขาถามอีกครั้ง "อยู่ไม่ไกล กลิ่นพิลึก"

"เอ่อ..." ผมหน้าแดง "เมื่อเช้านี้ฉันอาบน้ำมาแล้วนะ แต่เวลาให้แรงเยอะๆ ไฉ่เหงื่อในร่างมนุษย์นี่..."

"ไม่ใช่กลิ่นนั้น ฟังสิ!"

เม็กหันไปทางทิศที่เราเดินจากมา เธอยกตาบขึ้นรอ ลาวิเนียปลดมานูบาลิสตาจากบ่ามาเส็งเข้าไปในเงามืดตรงหน้าเรา

ทั้งที่เสียงหัวใจตัวเองเต้นตุบตบลั่นอยู่ในหู ผมก็ยังได้ยินเสียงโลหะกระทบกันและเสียงสะท้อนของรองเท้าบนพื้นหิน มีใครบางคนกำลังวิ่งมาหาเรา

"พวกนั้นมาแล้ว" เม็กพูด

"อย่าเพิ่ง เดี่ยว" ลาวิเนียห้าม "นั่นเธอเอง!"

ผมรู้สึกว่ามีเม็กกับลาวิเนียกำลังพูดคนละเรื่องเดียวกัน แล้วก็ไม่แน่ใจว่าผมชอบมันทั้งสองเรื่อง

"เธอคนไหน" ผมถาม

"พวกนั้นมาจากไหน!" ดอนร้องเสียงแหลม

ลาวิเนียยกมือขึ้นและตะโกน "ฉันอยู่นี่!"

"ฮู่วว!" เม็กพูดทั้งที่ยังหันมองทางที่เราจากมา "ลาวิเนีย เธอทำอะไรของเธอ"

แต่แล้วก็มีหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งเหยาะๆ จากทางค่ายจูปีเตอร์ เข้ามาในวงแสงของเรา

เธออายุพอๆ กับลาวิเนีย น่าจะสักสิบสี่หรือสิบห้า ผิวสีเข้มและดวงตาสีอำพัน ผมสีน้ำตาลหยิกยาวลงมาประปราย สนับเข้าและเกาะอกของเธอแวววาวทับทางเกยขึ้นกับเสื้อยืดสีม่วง บนเกาะอกมีสัญลักษณ์ตำแหน่งเซนจูเรียนหรือนายกองประดับอยู่ และที่สีข้างของเธอมีสปาทา...ดาบของทหารม้า อ้อ ใช่แล้ว ผมจำได้แล้วว่าเธอเป็นหนึ่งในลูกเรืออาร์โกสอง

"เฮเซล เลอเวสก์" ผมพูดขึ้น "ขอบคุณทวยเทพ"

เฮเซลชะงักอยู่กับที่ คงกำลังสงสัยแน่ๆ ว่าผมเป็นใคร ผมรู้จักเธอได้ยังไง แล้วทำไมผมถึงยิ้มเหมือนเป็นบ้าแบบนี้ เธอเหลือบมองดอนแล้วมองเม็ก ก่อนจะมองไปที่โลง "ลาวิเนีย เกิดอะไรขึ้น"

"ทุกคน" เม็กขัดจังหวะ "มีคนมาแล้ว"

เม็กไม่ได้พูดถึงเฮเซล ที่ด้านหลังเรา พ้นจากขอบเขตแสงเรืองจากดาบของเม็กไปแค่นิดเดียวมีร่างทะมึนอย่างสามซุมเข้ามา ผิวสีน้ำเงินดำของมันวาววับ น้ำลายหยดย้อยจากเขี้ยว แล้วก็ฝีเท้าที่เหมือนกันเป๊ะ โผล่ออกมาจากความมืดด้านหลังมันอีกตน

โชคดีจริงๆ ที่พวกยูรีโนมัสมีโปรโมชันสำหนึ่ง แคมให้สองฟรีๆ ด้วย

4

เพลงจูกูเล่?
ไม่ต้องถึงกะชวกไล่หรอก
แค่ "ไม่เอา" ก็พอ

"อ้อ" ดอนพูดเสียงอ่อย "กลืนมันมาจากตรงนั้นสินะ"

"ไหนนายบอกว่าพวกนี้มากันเป็นคู่" ผมบ่น

"หรือสาม" เจ้าฟอนตนันกระซิบหวิว "บางทีก็มากันเป็นเรา
สามคน"

ยูรีโนมัสแยกเขี้ยวและหลบลงแค่ว่าให้พ้นจากคมดาบของเม็ก
ที่ด้านหลังผมนั่นลาวิเนียกำลังหมุนขึ้นลูกศรมานูบาลิสตา...คลิกคลิก
คลิก...แต่เจ้าอาวูธนั่นใช้เวลาตั้งเครื่องนานมากกว่าจะใช้งานได้
คงไม่พร้อมจะยิงจนกว่าจะถึงวันพฤหัสบดี ห้าดาบสพาทาของเฮเซล
ส่งเสียงหือฮยามที่เธอชักมันออกมาจากฝัก แต่นั่นก็ไม่ใช่อาวูธที่
เหมาะจะเอามาสู้ในระยะประชิดเหมือนกัน

ดูเหมือนเม็กจะไม่แน่ใจว่าควรจะทำใจมตี ยืนเตรียมสู้ตรงนี้ หรือ
ล้มพับจากความเหนื่อยล้าไปเลยดี ต้องยกให้หัวใจคือด้านดวงน้อยๆ
ของเธอ ตอนนี้เธอยังหนีบแบบจำลองของเจสันไว้ใต้้วงแขน ซึ่งถ้าต้อง
ต่อสู้จริงๆ เมื่อไหร่มันจะไม่ช่วยเธอเลย

ผมควานหาอาวุธในมือและสุดท้ายก็หยิบอูคูเลเล่...ทำไมละ
ดูไร้สาระกว่าดาบสปาทาหรือมานูบาลิสตานิดเดียวเอง

จู่ๆผมอาจจะโดนถูกลมนิรภัยรตส่งศพกระแทกมา แต่
น่าเสียดายที่ประสาทการรับกลิ่นของผมไม่ได้กระทบกระเทือนไปด้วยเลย
กลิ่นฝูกลเหม็นหึ่งผสมกับกลิ่นหมากฝรั่งหวานเอียนๆ ทำให้แสบจมูก
แสบตาจนน้ำตาคลอ

"อาหาร" เจ้าฝูกลตนแรกพูดขึ้น

"อาหาร!" เจ้าฝูกลอีกตนเห็นด้วย

พวกมันน้ำเสียงเร่าร่ากับพวกเราเป็นอาหารจานโปรดที่ไม่ได้กิน
มานานโขแล้ว

เฮเซลพูดขึ้นอย่างสุขุมสงบนิ่ง "ทุกคน เราเคยต้องสู้กับเจ้าตัวพวกนี้
ในศึกนั้นมาแล้ว อย่าให้มันชวนได้นะ"

วิธีที่เธอพูดคำว่าศึกนั้นทำให้ฟังดูเหมือนคงมีเหตุการณ์เลวร้าย
เพียงครั้งเดียวที่เธอจะพูดถึงได้ ผมหวนคิดถึงสิ่งที่ลีโอ วัลเดซบอก
พวกเราตอนที่เจอกันในลอสแอนเจลิส ที่ว่าค่ายจูปีเตอร์เสียหาย
อย่างหนักและเสียชีวิตรวมรอบไปเป็นจำนวนไม่น้อยในการต่อสู้
ครั้งล่าสุด แต่ผมเพิ่งจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ตอนนี้เองว่าความเป็นจริง
มันโหดร้ายแค่ไหน

"ห้ามโดนชวน" ผมเห็นด้วย "เมื่อก่อนพยายามกันพวกมันไว้ก่อน
ฉันจะลองเล่นเพลง"

ผมก็แค่คิดอะไรง่ายๆ เล่นเพลงชวนหาวสักเพลง ล่อให้เจ้าตัวพวกนี้
ง่วงงุนแล้วค่อยๆ ฆ่าพวกมันอย่างใจเย็นเป็นผู้ดี

แต่ผมประมาทความเกลียดชังที่พวกยูรีนิมัสมีต่ออูคูเลเล่ไป
หน่อย เพราะทันทีที่ผมพูดสิ่งที่ตั้งใจจะทำออกไป พวกมันก็กรีดร้อง

พลางพุ่งเข้าโจมตีทันที

ผมถอยกรูดไปด้านหลังจนสะดุดนั่งลงบนโลงของเจสัน ดอนก็กรีดและหมอบลง ลาวินียยังคงตั้งมานูบาลิสตาไม่เสร็จ เฮเซลตะโกน "ชุดหลุม!" ซึ่งตอนนั้นผมก็ไม่ได้รู้เรื่องราวเลยว่ามันหมายความว่าอะไร

เมื่อกะโดดขึ้นมาสู่ทันที พันแขนของผีภูตตนหนึ่งและพยายามปาดขาของอีกตน แต่การเคลื่อนไหวของเธอก็งุ่มง่ามกว่าปกติ แคมเมื่อยงหนีบแบบจำลองของเจสันไว้ใต้แขนข้างหนึ่งเธอจึงใช้ดาบอย่างมีประสิทธิภาพได้แค่เล่มเดียว ถ้าเจ้าผีภูตพวกนั้นอยากจะฆ่าเธอ พวกมันคงเล่นงานเธอจนสู้ไม่ไหว แต่พวกมันกลับพุ่งตัวผ่านเธอมา และพยายามจะหยุดผมให้ทันก่อนที่ผมจะได้ตีคอร์ดแม้แต่หนึ่งครั้ง

ใครๆ ก็ชอบทำตัวเป็นนักวิจารณ์ดนตรีนะ

"อาหาร!" ผีภูตที่เหลือแขนแค่ข้างเดียวตะโกนและพยายามใช้กรงเล็บตะปบผม

ผมพยายามแหม่วท้องแล้ว พยายามแล้วจริงๆ นะ

แต่...โอย โอ้ไขมันเวอร์นี่! ถ้าผมอยู่ในร่างเทพของผม กรงเล็บของผีภูตไม่มีวันสัมผัสผิวได้แน่ๆ หน้าท้องราบตึงเปรี้ยะราวสัมผัสที่ตีไว้อย่างดีของผมคงหัวเราะเยาะความพยายามของสัตว์ประหลาดตนนั้นที่จะพันพุง น่าเสียดายที่ร่างของเลสเตอร์ทำให้ผมผิดหวังอีกแล้ว

เจ้ายูรีโนมัสปาดมือของมันเข้ามาที่ส่วนกลางลำตัวของผม ต่ำจากจุดที่สะพายอุคูเลไปแค่หนึ่งนิ้ว ปลายนิ้วกลางของมันสัมผัสกับผิวของผมจนได้ แค่หนึ่งนิ้ว นิดเดียวจริงๆ แต่กรงเล็บของมันก็กรีดทะลุเสื้อเข้าไปกลางพุงราวกับเป็นมิดโกนที่อู๋ๆ

ผมเสียหลักตกจากโลงของเจสันไปอีกข้างหนึ่ง เลือดอุ่นๆ หยดลงไปท่วมอยู่ที่ขอบกางเกง

เฮเซล เลอเวสท์ตะโกนลั่น เธอกระโดดข้ามโลงมาและปักดาบ
สปาทาเข้าไปในช่องอกของยูรีโนมัสตนนั้น เท่ากับทำให้เกิดผีภูตถูก
ไม่เสียตนแรกของโลก

ยูรีโนมัสตนนั้นกรีดร้องลั่น ผงะไปข้างหลังและทำให้ดาบสปาทา
หลุดมือของเฮเซลไป จุดที่คมดาบของจักรพรรดิเสียบเป็นแผลนั้น
กรุ่นควัน จากนั้น...ผมก็ไม่รู้จะบรรยายให้ดังมากกว่านี้ได้ยังไง...พูดได้แค่
เจ้าผีภูตตนนั้นระเบิดกลายเป็นกองขี้เถ้าร่วนทั้งที่ยังส่งเสียงร้องไม่เสร็จ
แล้วดาบสปาทาก็ตกลงไปกระทบพื้น

เจ้าผีภูตคนที่สองเลิกสู้กับเม็กไปก่อนแล้วอย่างที่คุณมีเหตุผล
ควรจะทำหลังจากถูกเด็กอายุสิบสองนารำคาญเหินต้นขาเอา แต่เมื่อ
มันได้ยินเสียงของสหายกรีดร้อง มันก็หันกลับมาเผชิญหน้ากับเรา
นั้นเปิดช่องให้เม็กโจมตีได้ แต่แทนที่เธอจะเล่นงานมัน เธอกลับวิ่งผ่าน
ไอส์ตวร์ประหลาดตนนั้นตรงมายังข้างๆ ตัวผม ดาบของเธอคืนสภาพ
กลับเป็นแสวแล้ว

"นายโอเครีเปล่า" เธอถาม "โอ้ย ไม่นะ เลือดออกด้วย นาย
บอกเองว่าห้ามโดนขวาน แต่นายเองกลับโดนขวาน!"

ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าควรจะทำใจที่เธอเป็นห่วงหรือ
รำคาญน้ำเสียงที่เธอใช้ดี "ฉันไม่ได้วางแผนให้โดนชะง่อน เม็ก"

"พวกนาย!" ลาวิเนียตะโกน

ผีภูตคนที่เหลือก้าวขึ้นมาข้างหน้า เอาตัวเข้ามาขวางระหว่าง
เฮเซลกับดาบสปาทาของเธอ ดอนยังชุ่มหลบอย่างเกรงกลัว มานูบาลิสตา
ของลาวิเนียก็ยังไม่เตรียมไปได้แค่ครึ่งทาง ตอนนี้เม็กกับผมประกบอยู่
สองข้างโลงศพของเจสัน

นั่นทำให้เฮเซลซึ่งมือเปล่ากลายเป็นอุปสรรคเดียวที่ขวางเจ้า

ยูรีโนมัสกับอาหารชุดห้าจาน

สัตว์ประหลาดตนนั่นขู่ว่า "ไม่มีทางชนะหรอก"

เสียงของมันเปลี่ยนไป น้ำเสียงของมันท่วมขึ้น ความดังก็อยู่ในระดับควบคุมได้ "เจ้าจะได้ไปรวมกลุ่มกับสหายทั้งหลายของเจ้าในสุสานของข้า"

เพราะทั้งปวงหัวจิตแถมยังเจ็บพุงจำกัด ผมเลยตามคำของเจ้ากูดตนนั่นไม่ค่อยทัน แต่ดูเหมือนเฮเซลจะเข้าใจดี

"แกเป็นใคร" เธอถาม "เก่งจริงก็เลิกหลบหลังลัวล์สัตว์ประหลาดแล้วแสดงตัวออกมาสิ!"

ยูรีโนมัสตนนั่นกะพริบตา ตาของมันเปลี่ยนจากสีชาวม่นกลายเป็นสีม่วงเรืองรองราวกับไฟจากเชื้อเพลิงไอโอดีน "เฮเซล เลอเวสก์ เจ้าต่างหากควรเป็นคนที่เข้าใจเส้นแบ่งระหว่างความเป็นและความตายได้ดีที่สุด แต่ไม่ต้องกลัว ข้าจะจงที่สุดพิเศษข้างกายข้าไว้ให้เจ้าพร้อมกับแฟรงก์ที่รักของเจ้า เจ้าจะเป็นโครงกระดูกที่งดงามมากทีเดียว"

เฮเซลกำหมัดแน่น ตอนที่เธอเหลียวกลับมามองพวกเรานั้น สีหน้าเธอน่ากลัวไม่แพ้พวกผีกลเลย "ถอยไป" เธอเตือน "ไปให้ไกลสุดเท่าที่ไกลได้"

เมื่อกำลังลากกิ่งจุงผมไปที่ด้านหัวของโลงศพ พุงของผมปวดแสบปวดร้อนเหมือนโดนเย็บชิปที่ร้อนเป็นลาวา ลาวินีเยควาคอเสื้อยืดของดอนแล้วก็ลากเขาไปยังจุดชุมนุมหมอบที่ปลอดภัยกว่าเท่า

ผีกลตนนั่นหัวเราะคิกคัก "เจ้าจะเอาชนะข้าได้อย่างไรกันเฮเซล ใช้นั่นะรี" มันเตะดาบสปาทาให้กระเด็นไกลออกไปอีก "ข้าปลุกนักรบอมตะขึ้นมาเพิ่มแล้ว อีกไม่ช้าพวกมันจะมาถึง"

แม้ผมจะเจ็บแผลแค่ไหนแต่ผมก็ยังพยายามยกแยะยกยันลุกขึ้น
ผมปล่อยให้เฮเซลสู้คนเดียวไม่ได้ แต่ลาวิเนียวางมือบนบ่าห้ามเอาไว้ก่อน

"ไม่ต้อง" เธอพิมพ์ "เฮเซลเอาอยู่"

นั่นเหมือนจะมองโลกในแง่ดีอย่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย แต่ผม
ก็หยุดอยู่กับที่อย่างน่าอาย เลือดยังคงไหลลงไปจนทางเก่งในเป๊ยกชุ่ม
อย่างน้อยผมก็หวังว่านั่นคือเลือดนะ

ยูรีโนมีสตนั่นยกนิ้วติดกรงเล็บขึ้นมาปาดน้ำลายที่ย้อยลงมา
จากปาก "นอกจากว่าเจ้าจะคิดหนีและทิ้งโลงศพนั้นไว้ ไม่งั้นก็ยอมแพ้
เสียเถอะ พวกเราแข็งแกร่งมากเมื่ออยู่ใต้ดิน บุตรีแห่งพลูโต แข็งแกร่ง
เกินกว่าที่เจ้าจะสู้ได้"

"อ้อเหอ" เสียงของเฮเซลยังคงนิ่งสนิทราวกับจะชวนคุยเฉยๆ
"แข็งแกร่งเมื่ออยู่ใต้ดิน ได้รู้ไว้ก็ดีนะ"

อุโมงค์นั้นสะท้อนลั่น ผมมีรอยร้าวหยักลามขึ้นมาตามแผ่นหิน
จู่ๆ ก็มีหินควอตซ์ขาวงอกออกมาจากใต้เท้าเจ้าผีภูล ดันจนร่างของมัน
ไปกระแทกเพดานด้านบนจนเหลือแค่แขนแรงที่โปรยปรายลงมา

เฮเซลหันกลับมามองเราราวกับเมื่อครู่ไม่ได้เกิดเรื่องน่าประทับใจ
อะไรขึ้นเลย "ดอน ลาวิเนีย เอานี้..." เธอมองโลงศพนั้นอย่างไม่ค่อย
สบายใจ "เอามันออกไปจากที่นี่ ส่วนเธอ" เธอชี้ไปยังเม็ก "ช่วยพุง
เพื่อนเธอไปหน่อยนะ ที่ค่ายมีผู้รักษาที่จะจัดการแผลโดนผีภูลข่วนได้"

"เดียว!" ผมพูดขึ้น "มะ...เมื่อเกิดอะไรขึ้น เสียงของมัน..."

"ฉันเคยเห็นผีภูลทำแบบนั้นมาก่อนแล้ว" เฮเซลพูดนิ่งๆ เศร้าๆ
"เอาไว้อธิบายให้ฟัง แต่ตอนนี้รีบไปเร็ว เดียวฉันตามไป"

ผมเปิดปากจะค้าน แต่เฮเซลก็ส่ายหน้าห้ามผมไว้ก่อน "ฉันแค่
จะเก็บดาบและปิดทางไม่ให้เจ้าพวกนั้นตามเรามาได้อีก ไปเถอะ!"

เศษหินดินทรายไปรยปรายลงมาจากรอยแยกใหม่บนเพดาน
ไปจากตรงนี้ชะก็คงจะดีเหมือนกัน

ผมให้แม็กพุงและเดินกะเผลกต่อไปตามอุโมงค์ ลาวิเนียกับดอน
แบกโลงของเจสันแทน ตอนนั้นผมเจ็บมากเสียจนไม่มีแรงจะตะโกนดู
ลาวิเนียที่แบกโลงนั้นอย่างกับมันเป็นโซฟา

เราน่าจะเดินไปได้เกือบๆ ยี่สิบเมตรตอนที่อุโมงค์ด้านหลังเรา
ยิ่งสั้นหนักรวกว่าเก่า ผมหันไปทันโดนเศษหินดินทรายที่พุ่งกระจายชัดใส่
หน้าผมพอดี

"เฮเซล?" ลาวิเนียเรียกเข้าไปยังฝุ่นที่ตลบไปทั่ว

ชั่วจังหวะต่อมา เฮเซล เลอเวสก็ปรากฏตัวขึ้นโดยมีฝุ่นหินควอตซ์
เคลือบขาววอกไปทั้งตัว ดาบของเธอกลับมาเรืองแสงอยู่ในมือแล้ว

"ฉันไม่เป็นอะไร" เธอประกาศ "แต่หลังจากนี้คงไม่มีใครแอบออกไป
โดยใช้ทางนั้นได้แล้ว เอาล่ะ" เธอชี้ไปทางโลงศพ "มีใครอยากบอกฉัน
มั้ยว่าในโลงนั้นมีร่างของใคร"

ผมไม่อยากบอกจริงๆ นะ

โดยเฉพาะหลังจากเห็นว่าเฮเซลขี้ศัตรูด้วยวิธีไหน

แต่...ผมก็ยังต้องทำเพื่อเจสัน เฮเซลเป็นเพื่อนของเขา

ผมพยายามรวบรวมความกล้า เปิดปากเตรียมจะพูด แต่กลับ
โดนขัดจังหวะจากตัวเฮเซลเอง

"เจสันสินะ" เธอพูดราวกับมีคนกระซิบบอกข้อมูลข้างหู "โอ ทวยเทพ"

เธอวิ่งเข้ามาที่โลง ทวาดตัวลงคุกเข่าและยกแขนขึ้นกอดโลงเอาไว้
เธอส่งเสียงสะอื้นหนักออกมาเพียงครั้งเดียววกก่อนที่จะก้มหน้าเสียบกริบ
พร้อมกับสั่นไปทั้งร่าง ปอยผมของเธอพาฝุ่นหินควอตซ์ไปเปื้อนผิวไม้

ขัดมันของโลงนั้นจนเกิดเป็นเส้นหยัก รวากับผลที่อ่านได้จากเครื่องวัด
ความสั่นสะเทือนของผิวโลก

เธอพิมพ์โดยที่ไม่ได้เงยขึ้นมามองพวกเรา "ฉันฝันร้าย เห็นเรือ
ผู้ชายคนหนึ่งขี่ม้ามา มี...มีหอก เรื่องมันเป็นไปอย่างไร"

ผมพยายามอธิบายละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมเล่าเรื่องที่
ตัวเองตกลงมาอยู่ในโลกมนุษย์ การผจญภัยของผมกับแม็ก การขึ้นไป
สู้บนเรือยอชต์ของคาลิกูลา และการที่เจสันยอมสละชีวิตเพื่อปกป้อง
พวกเรา เมื่อเอาเรื่องนี้กลับมาเล่าอีกครั้งก็เรียกความรู้สึกเจ็บปวด
สยดสยองกลับมาอีกหน ผมนึกถึงกลิ่นไอโซนเข้มข้นของภูตพายุที่
พัดวนรอบตัวแม็กกับเจสัน นึกถึงพลาสติกเกรดที่บาดเข้าไปในข้อมือ
ของผม คำอวดศักดิ์ดาอย่างว่าเรารู้ความปรานีของคาลิกูลา เจ้าจะ
ไม่มีทางเอาชีวิตหนีรอดไปจากข้าได้!

ความรู้สึกนั้นเลวร้ายมากเสียจนผมลืมความเจ็บปวดจากการโดน
กรีดพุงเป็นผลยาวไปชั่วขณะ

ลาวิเนียนั่งมองพื้น แม็กพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะ
ห้ามเลือดด้วยชุดสำรองที่เธอควักออกมาจากเป้ ดอนเงยหน้ามอง
เพดานที่กำลังมีรอยร้าวซีกแซ็กกรอยใหม่เหนือหัวของพวกเรา

"ไม่อยากขัดจังหวะหรอกนะ" ฟอนตนนั่นพูด "แต่ไปต่อกัน
ข้างนอกดีมะ"

เฮเซลวางมือลงบนฝาโลง "ฉันโกรธนายมากที่ทำแบบนี้กับ
ไพเพอร์ กับพวกเรา ไม่ยอมให้เราได้อยู่เป็นเพื่อนนาย นายคิดอะไร
ของนายอยู่นะ"

ผมชะงักไปนิดหนึ่งก่อนจะนึกได้ว่าเธอไม่ได้กำลังพูดอยู่กับเรา
เธอกำลังพูดกับเจสัน

เธอยืนขึ้นช้าๆ ริมฝีปากสั่นสะท้าน แต่แล้วจู่ๆ ก็ยึดตัวตรงขึ้น
ราวกับเรียกเสาหินควอตซ์ในตัวขึ้นมาเสริมระบบกระดูกของตัวเองได้
"ให้ฉันช่วยถือข้างหนึ่ง" เธอพูด "พาเขากลับบ้านกัน"

เราเดินกันไปอย่างเงียบๆ เป็นขบวนแบกโลงศพที่น่าสมเพชที่สุด
พวกเราทุกคนตัวเปรี๊ยะเปื้อนฝุ่นหินและขี้เถ่าซากสัตว์ประหลาด
ลาวาเนียยุกยึกในชุดเกราะอยู่ที่ด้านหัวโลงพลางเหลือบมาเป็นระยะๆ
เพื่อมองเฮเซลซึ่งไม่ละสายตาจากทางตรงหน้าแม้แต่น้อย เธอ
ไม่สังเกตเห็นแรงที่ปลิวหลุดจากแขนเสื้อของเธอไปเรื่อยๆ ด้วยซ้ำ

เมื่อกับตอนแบกด้านท้ายโลง ตาของเม็กเป็นรอยซ้ำจากตอนที่รถ
พุ่งตกลงมาจนทำให้เธอดูเหมือนแอร์กูนตัวใหญ่ที่แต่งตัวไม่เอาอ่าวเลย
ตอนยังคงอยู่ไม่สุข คอยแต่จะเอียงคอไปทางซ้ายอย่างกับอยากได้ยีนว่า
ป่าของเขาเองพูดอะไรอยู่

ผมเดินตุบตุบเปิดตามหลังทุกคนไป ชุดสำรองของเม็กยังคงอยู่
บนแผลที่พุง ดูเหมือนเลือดจะหยุดแล้ว แต่รอยแผลนั้นยังปวดแสบ
ปวดร้อนจี๊ดอยู่ หวังว่าเฮเซลจะพูดถูกที่ว่าผู้รักษาที่ค่ายของเธอรักษา
ผมได้ ผมไม่ค่อยชอบใจเท่าไรหรอกนะถ้าคิดว่าตัวเองจะต้องกลายเป็น
ตัวประกอบในเรื่อง*เดอะวอลท์กิ้งเดด*

ความนิ่งสงบของเฮเซลทำให้ผมไม่สบายใจเลย แทบเรียกได้ว่า
ผมอยากให้เธอกรีดร้องหรือปาข้าวของใส่ผมมากกว่า ความทุกซระทม
ของเธอเป็นเหมือนแรงดึงดูดแสนเย็นชาจากเทือกเขา เราอาจไป
ยืนหลับตาข้างๆ เทือกเขานั้น และต่อให้มองไม่เห็นหรือไม่ได้ยิน
เสียงเราก็ก็นึกว่าเทือกเขาตั้งอยู่ตรงนั้น แสนหนักอึ้ง แสนทรงพลัง
เป็นแรงธรรมชาติที่เก่าแก่โบราณเสียจนแม้แต่เทพอมตะก็รู้สึกอึดอัด
เป็นแค่เหล็บบรไร ผมกลัวจริงๆ ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากอารมณ์ของเฮเซล

กลายเป็นภูเขาไฟที่ยังไม่ดับขึ้นมา

ในที่สุดพวกเราก็โผล่ออกมาสู่ที่แจ้ง ยืนอยู่บนชะง่อนผาที่สูงประมาณครึ่งทางของเนินแห่งหนึ่ง มองลงไปเห็นกรุงโรมใหม่แผ่ตัวอยู่ด้านล่าง เนินเขารอบๆ ถูกแสงยามหัวค่ำย้อมจนกลายเป็นสีม่วง สลายลงเย็นที่พัดมาโชยกลิ่นควันพินและดอกไม้แล็ก

"ว้าว" แม็กส่งเสียงร้องตอนที่เห็นทิวทัศน์เบื้องหน้า

ภาพนั้นไม่ผิดจากภาพในความทรงจำ แม่น้ำไทเบอร์น้อยไหลคดเคี้ยวที่ก้นหุบเขาเหมือนเส้นศิลปะระยิบระยับ ก่อนจะไหลลงสู่ทะเลสาบสีฟ้าซึ่งอยู่ใจกลางราวกับสะดือของค่าย ที่ชายฝั่งทางทิศเหนือของทะเลสาบนั้นคือตัวเมืองของกรุงโรมใหม่ เมืองที่ถอดแบบมาจากจักรวรรดิโรมันดั้งเดิมในสัดส่วนที่เล็กกว่าไม่น้อย

ถ้าคิดตามทีลีโอเล่าเรื่องการศึกครั้งที่เพิ่งผ่านมาผมก็นึกว่าเมืองนี้จะราบเป็นหน้ากลองไปแล้ว แต่มองจากระยะตรงนี้ จากแสงสุดท้ายของวัน ทุกอย่างกลับดูปกติดี อาคารสีขาวเอี่ยมอ่องกับหลังคากระเบื้องสีแดงอิฐ ทั้งอาคารสภาหลังคารูปโดม เซอร์คัสแม็กซิมัสหรือสนามแข่งม้ารูปวงรี และสนามประลองโคลอสเซียม

ส่วนชายฝั่งทางใต้ของทะเลสาบเป็นที่ตั้งของเทมเพิลฮิลล์กับวิหารและแท่นบูชามากมายปนเปกันไปอย่างไร้ระเบียบ วิหารที่ตั้งสูงตระหง่านบนยอดเขาแผ่เงามเงาปกคลุมทุกสิ่งทุกอย่างคือวิหารแห่งจูปีเตอร์ออปติมัสแม็กซิมัสอันแสนตระหง่านในศักราชที่น่าประทับใจ (ก็ได้) เพราะทั้งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่จูปีเตอร์ อวตารเวอร์ชันโรมันของพ่อผมนั้นนิสัยเหลือจะทนยิ่งกว่าลักษณะนิสัยที่ชาวกรีกมอบให้ซุสเสียอีก (และใช่แล้ว เทพอย่างพวกเราก็มีหลายบุคลิก เพราะมนุษย์อย่างพวกคุณชอบเปลี่ยนใจไปมาว่าพวกเราเป็นยังไงกันแน่ เห็นอยู่

อย่างบอกไม่ถูกเลยละ)

สมัยก่อนนั้นผมเห็นเทมเพิลฮิลล์ที่โรกักรู้สึกเกลียดมันขึ้นมาเมื่อนั้น เพราะวิหารของผมไม่ใช่วิหารที่ใหญ่ที่สุดทั้งที่แน่นอนแล้วว่ามัน*ควรจะ* เป็นวิหารที่ใหญ่ที่สุด ถึงตอนนี้ผมก็ยังเกลียด แต่เกลียดด้วยเหตุผลใหม่ เดิมนั้นเห็นเทมเพิลฮิลล์แล้วผมได้แต่คิดถึงแบบจำลองที่เม็กถือมาด้วย กับสมุดสเก็ทซ์ที่อยู่ในเป้ของเธอ...โครงการเทมเพิลฮิลล์ที่เจสัน เกรซจินตนาการเอาไว้ เมื่อเทียบกับแบบโพนแซ็งที่ติดโน้ตลายมือกับโทเคนจากกล่องเกมเศรษฐกิจที่เจสันทำไว้ เทมเพิลฮิลล์ของจริงช่างดูเป็นเครื่องสักการะที่ไม่คู่ควรกับทวยเทพเลย ที่นั่นไม่มีทางจะมีความหมายเทียบเคียงกับความดีงามของเจสันและความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้เกียรติเทพทุกองค์โดยไม่ลืมองค์ใดแม้แต่องค์เดียว

ผมต้องบังคับให้ตัวเองเบือนหน้าไปทางอื่น

ส่วนที่ห่างจากชะง่อนผาที่เรายืนกันแค่ประมาณครึ่งไมล์ตรงหน้าคือตัวค่ายจูปีเตอร์ที่มาพร้อมกำแพงไม้ปลายแหลม หอสั่งเกตการณ์ และสนามเพลาะ โรงนอนเรียงตัวกันอยู่ตามถนนสายหลักสองสายอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ดูๆ ไปแล้วอาจคิดว่าเป็นค่ายทหารโรมันจากสมัยจักรวรรดิเก่าสักค่ายและจากยุคใดก็ได้ในช่วงที่โรมันครองโลกอยู่หลายศตวรรษ ชาวโรมันมีวิธีสร้างป้อมปราการที่สม่ำเสมอ ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าพวกเขาคิดจะอยู่ ณ จุดนั้นแค่ชั่วข้ามคืนหรือจะอยู่ทั้งทศวรรษก็ตาม และถ้ารู้ฝั่งของค่ายหนึ่งก็จะเท่ากับรู้ฝั่งของทุกค่าย เราอาจตื่นมากลางดึก เดินคลำทางในความมืดมิดและยังรู้เหมือนเดิมว่าอะไรอยู่ตรงไหน แน่นนอน เวลาผมไปเยือนค่ายทหารโรมันทั้งหลายผมมักใช้เวลาอยู่ในกระโจมของผู้บังคับบัญชา นั่งทอดนุ้ยและกินองุ่นแบบที่ผมมักจะทำกับคอมโมดัส...โอ๊ย เทพ! ผมจะทรมาน

ตัวเองด้วยความคิดพวกนี้ไปทำไมกัน

"โอเค" เสียงของเฮเซลดิงผมออกจากภวังค์ "ไปถึงค่ายเมื่อไหร่ เล่าเรื่องเดียวกันนะ ลาวีเนีย เธอไปทะเลสาบเทเมสเคิลตามคำสั่ง ของฉัน เพราะเธอเห็นรถส่งศพพุ่งชนที่กั้นถนนตกลงมา ฉันยื่นยา มจนทหารยามกะใหม่มาถึงแล้วจึงรีบไปช่วยเธอเพราะฉันคิดว่าเธอ อาจตกอยู่ในอันตราย พวกเรารู้กับเจ้าผีภูล ช่วยคนพวกนี้เอาไว้ ๗๗ เข้าใจมั๊ย"

"เอ่อ เรื่องนั้น..." ดอนซัดจังหวะ "จากนี้พวกเธอไปกันเองได้แล้ว ไซม์มัย เพราะอาจเดือดร้อนอะไรแบบนั้นนะ ฉันว่าฉันหลบจากก่อน ดีกว่า..."

ลาวีเนียจ้องเขาเขม็ง

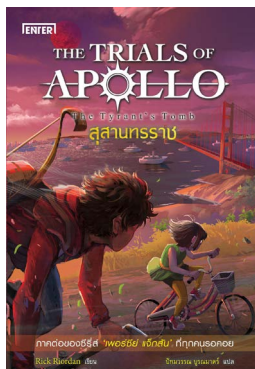
"หรือฉันอยู่ก่อนก็ได้" เขารีบเปลี่ยนคำพูด "แบบว่า...พร้อมช่วย เสมอ"

เฮเซลขยับมือบนที่จับโลงศพ "อย่าลืม พวกเราคือองค์กรฯ เกียรติยศ ไม่ว่าพวกเราจะดูสะบักสะบอมแค่ไหนเราก็ยังมีหน้าที่ต้องทำ เรากำลังพาสหายที่จากไปกลับบ้าน เข้าใจมั๊ย"

"คะ นายกอง" ลาวีเนียพูดล้อ "แล้วก็เฮเซล ขอขอบคุณมากนะ"

เฮเซลนวดหน้าเหมือนกำลังนึกเสียใจที่ตัวเองใจอ่อน "ไปถึงพรินซิเพีย เมื่อไหร่" สายตาของเธอจับอยู่ที่ใบหน้าผม "เทพผู้มาเยือนค่อยอธิบาย ให้เหล่าผู้นำของเราฟังอีกทีว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจสัน เกรซ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6478-s>